

DRAUGAS

LITHUANIAN WORLD-WIDE NEWS

ANTRADIENIS – TUESDAY, SAUSIO – JANUARY 5, 2016 • Vol. CVII Nr. 1 Kaina 1 dol.

PERIODICALS

NEWSPAPER – DO NOT DELAY – Date Mailed 01-04-2016

ŠIAME NUMERYJE:

Kalėdinių švenčių atgarsiai – 4 psl.

Iš kelionės sugrįžus: Šventoji žemė – 8 psl.

DRAUGAS

Mano laikraštis nuolatinis, patikimas, mus rišantis.

Prezidentūroje prieš pat Naujuosius pagerbti Lietuvoje ir užsienyje gyvenantys, dirbantys ar studijuojantys lietuviai, kurie savo darbais, laimėjimais ir idėjomis garsina Lietuvą pasaulyje ir padeda jai kurti globalias galimybes. Roberto Dačkaus nuotr.

Lietuvos ir užsienio lietuviams – „Globalios Lietuvos“ apdovanojimai

Gruodžio 29 d. Vilniuje Lietuvos Respublikos prezidentė Dalia Grybauskaitė įteikė „Globalios Lietuvos“ apdovanojimus, kurie skiriami pagerbti Lietuvoje ir užsienyje gyvenančius, dirbančius ir studijuojančius lietuvius, savo darbais, laimėjimais ir idėjomis garsinančius Lietuvą pasaulyje.

„Šiandien galime didžiuotis daugybe gabių, kūrybingų, verslių ir meniškų žmonių, kurie garsina mūsų šalį visame pasaulyje. Kiekvieno lietuvių sėkmės istorija ir pasaulyje sulauktas pripažinimas yra visos Lietuvos įvertinimas. Tai kuria veržlios, modernios ir stiprios valstybės įvaizdį“, – sakė Prezidentė.

„Globalios Lietuvos apdovanojimai“, teikiami jau

ketvirtą kartą, šiemet įteikti 9 laureatams: „Už atvestas investicijas“ – Aurimui Adomavičiui, „Už Lietuvoje gimusių idėjų sklaidą pasaulyje“ – Martynui Gudonavičiui, „Už tarptautinės patirties sklaidą“ – Carlos Levenstein, „Už tarptautinių inovacijų diegimą Lietuvoje“ – Raimundui ir Mindaugui Steponavičiams, „Už tarptautinės patirties indėlį į pokyčius regionuose“ – Arniui Bijankiui, „Už užsienio lietuvių telkimą“ – Daivai Čekanauskaitei-Navarete, „Už nuoširdžių draugystę“ – Chris Butler ir „Už Lietuvos vardo garsinimą“ – Pauliui Staniūnui. Garsiausias Lietuvos krepšininkas Arvydas Sabonis pagerbtas „Už viso gyvenimo nuopelnus“. Laureatams įteiktos skulptoriaus Stasio Žirgolio statulėlės.

– 3 psl.

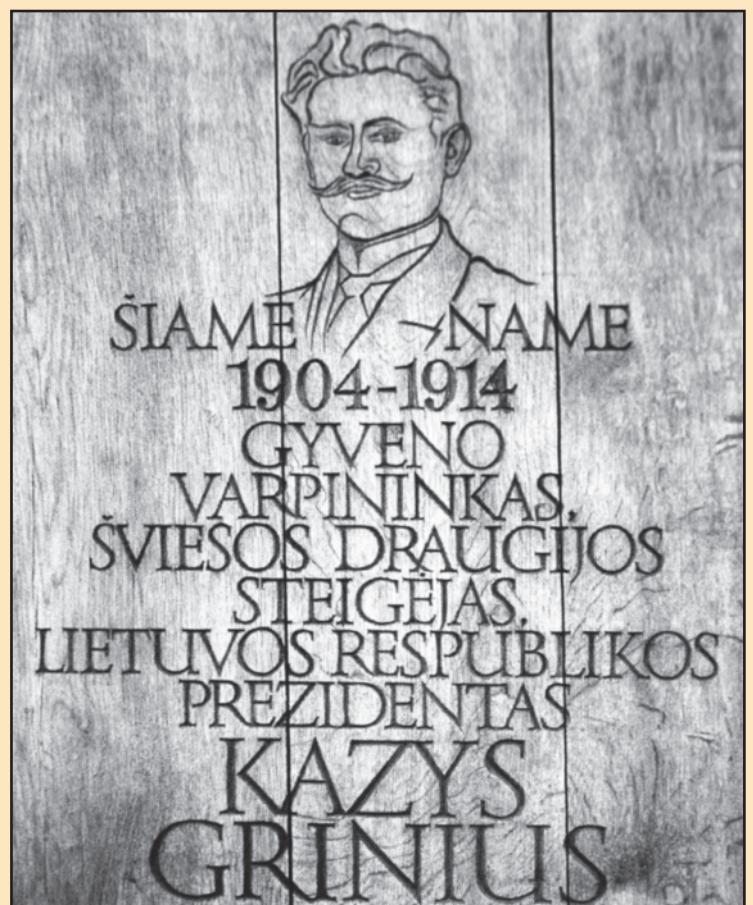
2016-ieji – Prezidento Kazio Griniaus metai

2016 metų gruodžio mėnesį bus minimos Prezidento, Steigiamojo Seimo komiteto, rengusio Lietuvos Konstituciją, pirmininko, šeštojo Lietuvos premjero, gydytojo, publicisto Kazio Griniaus 150-osios gimimo metinės.

Sprendimą dėl K. Griniaus metų Seimas priėmė 2015 metų gegužės mėnesį. Pernai rugsėjo mėnesį Vyriausybė patvirtino Prezidento K. Griniaus 150-ųjų gimimo metinių minėjimo planą.

Siekiant Lietuvos ir užsienio šalių visuomenei atskleisti įvairiapusę K. Griniaus asmenybę ir jo prasmingą veiklą, taraujant Lietuvos valstybei, numatoma surengti istorikų ir lituanistų mokslines konferencijas, organizuoti forumus, parodas, kūrybinius vakarus, atminimo popietes, edukacines programas apie K. Griniaus politinę, humanistinę ir medicininę veiklą, išleisti proginį pašto ženklą, K. Griniaus prisiminimų knygos tomas, sukurti televizijos dokumentinių apybraižų ciklą „Prezidentas Kazys Grinius“. – 11 psl.

Memorialinė lenta Prezidentui Kaziiui Griniui Marijampolėje. Vladimiro Gulevičiaus nuotr.

Žmogus sutvertas laimei, ir laimė yra visų jo darbų tikslas – Aristotelis

DIDYSIS POKALBIS

Santara-Šviesos perspektyvos situacinės tiesos laikais

Leonidas Donskis – viena ryškiausių Santaros-Šviesos judėjimo, praėjusio amžiaus antroje pusėje inicijuoto kultūrologo Vytauto Kavolio, asmenybių. Vytauto Didžiojo universiteto profesorius Lietuvos ir Vakarų Europos intelektualinėje erdvėje reiškiasi kaip filosofas, kultūros kritikas, eseistas, mokslininkas. Klausimus apie Santaros-Šviesos praeitį, dabartį ir perspektyvas L. Donskiui uždavė žurnalistas **dr. Ramūnas Čičelis**.

Ramūnas Čičelis: Jūsų išiliejimas į Santaros-Šviesos judėjimą prasidėjo dirbant Jungtinėse Amerikos Valstijose. Koks buvęs ir dabartinis Jūsų asmeninis santykis su mokslininku, kuris padarė didelę įtaką Jūsų intelektualinėms trajektorijoms?

Leonidas Donskis: Tai tiesa, į Santarą-Šviesą buvau pakviestas savo mokytojo ir draugo Vytauto Kavolio. Tai įvyko 1993 metų birželį Anykščiuose, kada pirmą kartą Santaros-Šviesos metinis forumas buvo surengtas Lietuvoje. Vos po kelių mėnesių, tų pačių metų rugsėjį jau dalyvavau ir Santaros-Šviesos forume Lemonte, Illinois. Kaip tik tuo metu pradėjau dirbti Dickinson College, kuriame daug metų dėstė Kavolis. Iš pradžių gavau IREX ir Fulbright stipendijas, kurių dėka tris semestrus galėjau dirbti tyrėju ir dėstytoju Dickinsone, o vėliau grįžau į Dickinsoną kaip kvietinis profesorius. Viskas susidėjo taip, kad mano santarietiško gyvenimo pradžia sutapo su Kavolio man padovanota draugyste ir nuostabiomis akademinės meistrystės pamokomis, kurios tapo vienu iš pačių svarbiausių ir man brangiausių mano biografijos faktų. Man buvo sunku Dickinsone 1998–1999 mokslo metais, nes ten jau nebebuvo Vytauto – jis mirė Santaros-Šviesos forumo Lietuvoje metu 1996 metais. Koks mano santykis su mano mokytoju ir draugu? Man jo trūksta. Kita vertus, nieko neužmiršau ir niekada neužmiršiu.

R. Č.: Ar šiandien vis dar aktualus Santaros-Šviesos siekis įveikti lietuvių uždaramą ir siaurą nacionalizmą?

L.D.: Lietuva neatpažįstamai pasikeitė per 25 laisvės ir nepriklausomybės metus. Iš posovietinio krašto tapome vakarietiška šalimi – pirmą kartą per visą savo istoriją Lietuva taip giliai integruota į Vakarų pasaulio prekybos, ekonomikos, politikos ir saugumo struktūras. Prieš dvidešimt dvejus metus Vytauto Kavolio, Aleksandro Štromo, Tomo Venclovos, Rimvydo Šilbajorio minčių visi laukė kaip akademinės ir politinės sensacijos. Netrūko ir skeptiškų ar net atvirai priešiškų reakcijų. Vėliau Santara-Šviesos tiesiog prigijo Lietuvoje ir tapo jos gyvenimo fakto. Be abejo, santariečiai keitė Lietuvą, ypač jos viesaomenę. Šiandien esame daugmaž padorus europietiškas kraštas – ne labiau nacionalistinis ir uždaras už, tarkim, Slovakiją ir ypač Vengriją. Gal net atviresnis ir labiau sugėres Vakarų įtakas, kurių ilgėjome daug dešimtmečių. Bet įtampų esama. Laimė, niekas iki šiol rimčiau nesuabejojo Lietuvos narystės NATO ir ES prasmingumu. Kol to nėra, į visa kita aš linkęs žiūrėti ramiai.

R. Č.: Kuo, Jūsų nuomone, skiriasi pokariu iš Lietuvos pasitraukę lietuviai nuo dabartinės, trečiosios bangos, migrantų? Koks jų esamas ir galimas santykis su Santaros-Šviesos mąstymo kryptimi?

L.D.: Pokario lietuviai nepaprastai ilgėjosi Lie-

tuvos ir sukūrė „atsarginę“ Lietuvą JAV, atkurdami ikikarinės Lietuvos organizacijas ir politines sroves. Jie daugeliu atveju buvo ir yra misijos žmonės – vengiu neįtraus ir mechaniško žmonių lyginimo, bet trečiosios bangos emigrantai nebėra jokie egzilai ar politiniai pabėgėliai, kokie buvo „dypukai“. Dabartiniai emigrantai yra tiesiog globalinės migracijos faktas, ir tiek. Su Santara-Šviesos santykis skirtingas. Senoji išėivija Santarą-Šviesą visiškai teisingai laikė atviros ir liberalios lietuvių terpe, o dabartiniai išėiviai į ją gali linkti dėl to, kad Santaroje-Šviesoje niekada nebuvo atsainaus ir nepagarbaus požiūrio į vadinamuosius „tarybikus“ – t.y. vėliau į JAV emigravusius lietuvius. Kita vertus, iš dabartinių emigrantų santariečius paprastai mėgsta jaunoji inteligentija, ypač studentai.

R. Č.: Santara-Šviesos skleidė liberaliąsias idėjas. Ar sutiktumėte su teiginiu, jog gyvename ideologijų, liberalizmo, konservatizmo ir kitų, pabaigos amžiuje?

L.D.: Gal ne jų pabaigos, o keisto persipynimo amžiuje. Lietuvos konservatoriai ekonomikoje yra tokie patys neoliberalai ir dereguliacijos dogmatikai, kaip ir JAV „neokonai“ – šiuo požiūriu veikia niekuo jie nesiskiria nuo libertarų. Bet pakanka jiems susidurti su LGBT, neigalijų ir moters teisių problematika, ir nukrapštę jų ekonominę libertarizmą turime kraštutinį konservatizmą su gera seno gero nacionalizmo priemaiša. Neretai tas pats ištinka mūsų liberalus – pakrapštyk liberalą ir surasi moralinę davatką arba tokį pragmatiką, kuris kaitalioja pažiūras kaip kaklaraiščius, surasdamas bendrą kalbą su bet kuo. Parlamento nariams gal tai ir nėra blogai, bet apskritai pažiūrų neturėjimas ir vadovavimasis situacine tiesa arba mobilia tiesa yra tai, ko negerbė ir negailestingai kritikavo Vytautas Kavolis ir jo bendražygiai. Lietuvoje pasigendu etinio, egzistencinio liberalizmo, koks visada ir buvo kavoliškas liberalizmas. O mūsų kairieji apskritai yra sudėtingas dalykas – arba tai jaunesnių žmonių nuotikrovės atplėštas ir Vakaruose nusiklaudytas „katedrinis socializmas“, kaip jį vadino vokiečiai, arba buvusios kompartijos ideologinis falsifikatas. Ideologijos gal dar nemirė mūsųose, bet jos keistai mutavo į beformę masę, iš kurios prisigraiboma ko tik nori reikalingu momentu.

R. Č.: Ar šiandien santariečiams vis dar svarbu būti opozicijoje ateitininkų atžvilgiu?

L.D.: Spėju, kad dabar – tikrai ne. Kam kovoti kitos kartos kovas? Nieko nėra juokingesnio, kaip paveldėti svetimas konfrontacijas ir kitos kartos nuoskaudas. Geriau pamėginti susikalbėti, juolab kad juk pati Santara-Šviesos mokėjo branginti savo ateitininkus, tokius kaip Kęstutis Keblys, o dar anksčiau – savo buvusius tautininkus, tokius kaip Vincas Rastenis ir Vincas Trumpa. Pagaliau juk Santara-Švie-

sa niekada nebuvo ir nėra politinė organizacija – ji veikiau buvo ir liko kultūrinis sąjūdis.

R. Č.: Kaip vertinate Santaros-Šviesos kasmetinius suvažiavimus ir Vilniaus bei Kauno Santaros-Šviesos klubus? Ar Lietuvos santariečiai neatitrūko nuo Jungtinių Amerikos Valstijų ir Didžiosios Britanijos santariečių?

L.D.: Manding, būtent dabar mezgasi įdomūs ir glaudūs ryšiai tarp Lietuvos, Jungtinių Valstijų ir Didžiosios Britanijos santariečių. Iš dalies tą lemia Santaros-Šviesos jaunėjimas – o jaunesnės kartos inteligentijai daug kas įdomu, įskaitant ir lietuvių pasaulyje, jų patirtis. Lietuvoje Santaros-Šviesos kasmetiniai suvažiavimai tampa vis įdomesni – ir vėlgi dėl jaunosios kartos dalyvavimo. Tiesa, man kol kas kliūva, kad tas jaunųjų vaidmuo daugiau priena palaikomosios grupės ir gerų organizatorių, o ne idėjinių partnerių ir bendražygių vaidmenį. Bet atmosferos ir domėjimosi šiais forumais požiūriu pasiekta daug – kasmet Alantoje, Molėtų rajone, Santaros-Šviesos didžiuosiuose suvažiavimuose dalyvauja šimtai žmonių, ir jų vis daugėja. Santaros-Šviesos Vilniaus klubas jau pradėjo sėkmingai reikštis (anksčiau tą sunku buvo pasakyti), o Santaros-Šviesos Kauno klubas yra strateginės svarbos – jis yra tiesiog viena iš kolonų, ant kurių laikosi visa Santara-Šviesos.

R. Č.: Ar įmanoma šiais, deklaruojamos tolerancijos laikais, būti žmogumi, kuris išdrįstų atvirai ir be užolankų kritikuoti intelektualinį bičiulį ir pats būti jo kritikuojamas?

L.D.: Be to išsigimtų ne tik liberalizmas, bet ir visas intelektualinis ir kultūrinis gyvenimas. Bijau, kad savikritikos stoka ir baimė kritikuoti savo organizaciją (aršiai puolant kitus) lieka mūsų šalies ir visuomenės Achilo kulnas.

R. Č.: Kas skatina Santaros-Šviesos žmones vis dar išlaikyti susidomėjimą viešuoju gyvenimu, kai daugelis jau domisi tik asmeniniais interesais?

L.D.: Greičiausiai už to slypi supratimas, kad be viešosios erdvės mes nustosime egzistuoti kaip politinė tauta ir bendrija. Todėl ir negalima politikos suvesti vien į ekonomiką ir administracines problemas, o demokratijos painioti su technokratija. Be viešosios erdvės nebūs Lietuvos. Santara-Šviesos, laimė, tą visada suprato.

DRAUGAS

(USPS-161000)

THE LITHUANIAN WORLD-WIDE NEWSPAPER

Published on Tuesday, Thursday and Saturday
except legal Holidays, Jan. 2nd, and Dec. 26th bythe Lithuanian Catholic Press Society,
4545 W. 63rd Str., Chicago, IL 60629-5532.

Tel.: 773-585-9500. Fax.: 773-585-8284

Periodical class postage paid at Chicago, IL
and additional mailing offices.
Subscription Rates: \$150.00.

GARBĖS PRENUMERATA \$250.00

JAV – metams \$150.00 • 1/2 metų \$80.00 • 3 mėn. \$57.00

Pirma klase: kasdien – \$340.00 • visos savaitės \$240.00

Kanadoje (USD): – metams \$390.00 • 1/2 metų \$210.00 • 3 mėn. \$110.00

Užsakant į Lietuvą ir kitas užsienio šalis oro paštu – metams \$615.00 • 1/2 metų \$315.00
| Lietuvą reguliariu paštu – metams \$120.00 • 1/2 metų \$66.00

TIK ŠEŠTADIENIO LAIDA

JAV – metams \$95.00 • 1/2 metų \$70.00 • 3 mėn. \$48.00

Kanadoje (USD) – metams \$150.00 • 1/2 metų \$120.00 • 3 mėn. \$75.00

Užsakant į Lietuvą ir kitas užsienio šalis: oro paštu – metams \$220.00 • 1/2 metų \$120.00
| Lietuvą reguliariu paštu – metams \$70.00

Mažindami pašto išlaidas, pakvitavimų už prenumeratą nesiuočiame.

„Draugo“ prenumerata yra mokama iš anksto.

Administracija dirba kasdien, nuo 8:30 iki 4:30, šeštadieniais nedirba.

Redakcija dirba kasdien, nuo 7:00 iki 3:00, šeštadieniais nedirba.

Vyriausioji redaktorė –

Ramunė Lapas

vyr.redaktore@gmail.com

Kultūrinio šeštadienio priedo redaktorė –

Renata Šerelytė

rainbow.vilnius@gmail.com

Redakcija už skelbimų turinį ir kalbą neatsako. Skelbimų kainos atsiuočiame gavus prašymą, ką nors skelbti. Redakcija straipsnius taiso savo nuožiūra. Nenaudotų straipsnių nesaugoja. Siunčiant prašome pasilikti kopiją.

Administracijos el. paštas:
skelbimai@draugas.org
administracija@draugas.org

„Globalios Lietuvos“ apdovanojimai

LR garbės konsulė D. Čekanauskaitė-Navarette ir Prezidentė D. Grybauskaitė.

Apdovanojimas įteikiamas Aurimui Adomavičiui.

Martyno Ambrazo nuotraukos

Atkelta iš 1 psl.

„Draugo“ skaitytojams pateikiame dviejų laureatų – Lietuvos garbės konsulės Daivos Čekanauskaitės-Navarette iš Los Angeles ir verslininko Aurimo Adomavičiaus iš Čikagos – mintis, išsakyta apdovanojimo proga.

Lietuva nėra maža

„Lietuva nėra maža, – sakė Lietuvos garbės konsulė Daiva Čekanauskaitė-Navarette „Delfi“ žurnalistei Ugnei Karaliūnaitei, – nes joje yra tiek daug talentų. Žiūrime į žmonių skaičių, kiek čia yra gyventojų, bet reikia žiūrėti, kiek čia yra talentingų žmonių. Ir kai kurie yra likę Lietuvoje, bet kiek dar yra išvažiavusių į kitus kraštus“. D. Čekanauskaitė-Navarette yra įkūrusi Pasaulio lietuvių meno tarybą, kuri Lietuvos meno (kino, literatūros, vizualinio meno) grožį atskleidžia milijoninei JAV auditorijai. Ji rūpinasi ne tik lietuviškos kultūros plėtra JAV, bet ir padeda Lietuvos verslininkams įsitvirtinti JAV rinkoje.

Žurnalistei puikiai kalbanti lietuviškai D. Navarette papasakojo, kad jos tėvų šeimoje buvo puoselėjamos lietuviškos tradicijos, ir jos vyras, kilęs iš Meksikos, taip pat supranta lietuviškai, nes trejus metus lankė lietuvišką mokyklą. Ji iki šiol aktyviai bendradarbiauja su Los Angeles lietuviomis: „Bendraujame daug ir dažnai, nes čia gyvena gana daug lietuvių, todėl turime daug progų ir galimybių susitikti“. „Pirmą kartą į Lietuvą atvažiavome su tėvais. Lietuva buvo ką tik atgavusi nepriklausomybę. Čia buvo visai kitaip. O kai jau antrą kartą atvažiavau 2009 m., tai visai kitas pasaulis buvo“, – prisiminė dabar jau kasmet į Lietuvą grįžtanti lietuvaitė.

Apdovanojimas man leidžia parodyti savo komandai, kad ji yra pati gambiausia

„Globalios Lietuvos“ apdovanojimą investicijų pritraukimo į Lietuvą kategorijoje – už tarptautinės kompanijos atvedimą į Lietuvą apdovanotas Aurimas Adomavičius, gyvenantis Čikagoje. Jis 2008 m. su draugais iš Lietuvos Čikagoje įsteigė sparčiai augančią inovatyvių IT sprendimų įmonę „Devbridge Group“. Po apdovanojimo laureatas davė interviu „Žinių radijo“ korespondentei Aldonai Atkočiūnaitei. Pateikiame šį interviu.

– Kaip pavyko pelnyti tokį rimtą apdovanojimą?

– Nuopelnai tikrai priklauso ne man, nes pritraukti investicijų į Lietuvą galima tik dėl to, kad žmonės, kuriuos samdom ir kurie darbuojasi su mūsų klientais JAV, iš tiesų yra patys talentingiausi ir turintys pačius geriausius inžinerinius sugebėjimus, manau, ne tik Lietuvoje, bet ir pasaulyje.

– Ką veikia Jūsų įmonė? Kaip Jūs tas investicijas pritraukiate?

– Mūsų įmonė kuria programinę įrangą JAV įmonėms, tokioms didelėms kaip „McDonalds“, „Grainger“ ir kitoms. Programinės įrangos padalinį turime Čikagoje, kur ir buvo įkurtas verslas. Čia dirba 30–35 žmonės. Taip pat turime du padalinius Lietuvoje – Vilniuje ir Kaune. Vilniuje ir Kaune veikia inžinerijos ir kokybės padaliniai, tuose biuruose šiuo metu darbuojasi 120 žmonių. Iki tokio kolektyvo išaugome per pastaruosius 5 metus. Lietuvos biurus atidarėme 2011 m.

– Dar noro plėstis turite?

– Noro turime ir visada turėsime. Per kitus tre-

jus metus Lietuvos biuruose planuojame padvigubinti darbuotojų skaičių iki 250.

– Ar jaučiatės vertas tokio apdovanojimo?

– Iš tikrųjų tai nėra individualus nuopelnas. Kaip jau ir sakiau, tai nuopelnas žmonių, kurie pas mus dirba ir kurie savo talentu, sugebėjimais įtikino ne tik mus, bet ir didžiausius verslus pasaulyje pirkti iš Lietuvos, o ne iš Čikagos, New Yorko ar Indijos. Aš labai džiaugiuosi, nes ši nominacija, šis apdovanojimas man leidžia parodyti savo komandai, kad ji yra pati gambiausia ir konkuruoja ne tik su vietinėmis įmonėmis, bet ir su didžiausiomis konsultacinėmis įmonėmis Amerikoje. Vien tik talentų dėka galėjome investuoti tiek, kiek investavome, ir augti tiek, kiek augome.

– Esate savotiškas Lietuvos ambasadorius pasaulyje. Ar labai sunku juo būti?

– Aš manau, kad tiesiog reikia šviesti žmones ir supažindinti su tuo, ką Lietuva gali jiems pasiūlyti. Mums tai sėkmingiausiai sekasi atvežant savo klientus į Lietuvą. Per pastaruosius kelerius metus į Lietuvos biurus esame atvežę keletą didesnių mūsų klientų, kad pamatytų darbuotojus, komandos narius, su kuriais darbuojasi. Taip pat savo komandas siunčiame į Ameriką. Jos vieši pas mūsų klientus biuruose ir susipažįsta su jais. Mes nepardavinėjame staklių ar kitų gatavų dalykų, žmonėms svarbu pamatyti, kokie žmonės bus jų komandoje – ar jie protingi, ar jie darbštūs, ar užsakovas kultūriškai ras tai, ko ieško. Esame į Lietuvą atvežę „Grainger“ kompaniją (10 mlrd. apyvartos firmą iš Amerikos), „Nexan“ – programinės įrangos įmonę iš Silikono slėnio. Atvežus klientus ir parodžius darbo kultūrą ir mūsų žmones, įtikinėti nebereikia, jie iš karto supranta, su kuo turi reikalą.

Parengė Audronė V. Škiudaitė

Su „Globalios Lietuvos“ apdovanojimais iš k.: Paulius Staniūnas, Daiva Čekanauskaitė-Navarette, Carlos Levenstein, Prez. Dalia Grybauskaitė, Aurimas Adomavičius, Martynas Gudonavičius, Mindaugas ir Raimundas Steponavičiai, Chris Butler, Prezidentės padėjėja, Arnis Bijankis. R. Dačkaus nuotr.

Kūčios Dievo Apvaizdos lietuvių parapijoje

Tradiciinis Kūčių stalas – gera proga susiburti ir jauniems, ir vyresniems parapijiečiams.

R. Švobienės nuotraukos

REGINA JUŠKAITĖ-ŠVOBIENĖ

Kasmet gruodžio antrąjį sekmdienį Detroito Gabijos ir Baltijos tuntu skautai ruošia tradicines skautų Kūčias. Dalyvauja skautukai, jų tėveliai, seneliai, giminės, draugai ir parapijiečiai, remiantys skautus. Vyksta sueiga, gražus bendravimas, būna vaisės.

Prieš porą metų, 2013 m., Dievo Apvaizdos parapijoje pradėjome naują tradiciją – suruošėme pirmąsias Kūčias šioje parapijoje – Kūčių vakarą prieš Bernelių Mišias. Kadangi parapijiečiai apie iniciatyvą gražiai atsiliepė, tai ir šiais metais nutarėme tradiciją tęsti.

Kur mes begyventume – JAV, Anglijoje, Airijoje, Kanadoje, Vokietijoje ar kitur, Kūčios ir Kalėdos mus visus suvienija: ruošiamės vakarienei, prisimename tėvelius ir senelius bei tradicijas. Kur begyventume, visi sėdame prie to paties stalo, prie kurio sėdėjo mūsų tėvai ir seneliai.

Gruodžio 24 d., ketvirtadienio, vakarą oras pasitaikė labai gražus, net pavasariškai šiltas. Dievo Apvaizdos lietuvių parapijoje, Southfield, MI, buvo švenčiamos Kūčios. Daugelis parapijos narių Kūčias švenčia savo šeimose, todėl ir šiais metais buvo nartata švęsti Kūčias savo antruose namuose – parapijos šeimoje. Prieš Kūčių vakarienę buvo išklaustytos šv. Mišios.

Po Mišių gražus būrys dalyvių sugūžėjo į parapijos svetainę. Svetainėje stalai buvo papuošti baltomis staltiesėmis, eglių šakelėmis ir baltomis žvakėmis – kukliai, bet šventiškai. Sniego baltumo šiaudinukai ir girliandos puošė Kalėdų eglaites. Jos atrodė kaip karalaitės! Skambėjo lietuviškos giesmės.

Kūčias svetainėje sveikinimu pradėjo šių eilučių autorė. Pasidžiaugėme, kad šiais metais dalyvių dar padaugėjo! Buvo pasidalinta mintimis apie Kūčių šventę. Toliau vyko simbolinis eglių puošimas: nuo kiekvieno stalo buvo pakviestas atstovas ant eglutės pakabinti po šiaudinuką. Parapijos klebonas kun. G. A. Jonikas buvo pakviestas šiaudinę žvaigždutę uždėti ant eglutės viršūnės. Dėkojame šiaudinukų menininkei Valerijai Ruzgienei iš Californijos už specialiai parapijai padarytus šiaudinukus!

Kun. Gintaras Antanas Jonikas buvo pakviestas tarti žodį. Jis pamąstė apie magiškąjį Kūčių vakarą. Tai šeimos šventė, ir mes, čia susirinę, esame viena graži šeima. Kunigas skaitė Šventą Raštą apie Kristaus gimimą.

Buvo prisiminti mirusieji – mums brangūs žmonės – seneliai, tėveliai, Šv. Antano ir Dievo Apvaizdos parapijų

gerbiami dvasininkai, artimieji, giminės, draugai ir bendraminčiai, kurie jau iškeliavo į Dievo Karalystę. Jiems taip pat buvo skirta lėkštė su kalėdaičiu ir žvakutė, kurią uždegė klebonas. Mirusieji pagerbti tylos minute. Malda paprašyta Aukščiausiojo globoti čia susirinkusius ir jų artimuosius. Buvo palaiminti kalėdaičiai ir Kūčių valgiai. Dalijomės kalėdaičiais ir linkėjimais.

Paskui vaišinomės kulinarės Reginos Greenhalgh paruoštomis vaisėmis. Prasidėjo tikra puota! Teko ragauti visų tradicinių Kūčių valgių. Jų tikrai buvo gausu: žuvies, grybų patiekalų, spanguolių kisielių, aguonų pieno su kūčiukais ir įvairiausių saldumynų. Viskas buvo gardu.

Atrodo, kad šventės dalyviai buvo patenkinti vakaru. Prie bendro stalo sėdėjome jungiami meilės savo gimtajam ir tėvelių bei senelių kraštui, jo praei-

čiai ir tradicijoms. Tai šventas vakaras, gražinantis mus prie savosios versmės.

Dėkojame visiems, dalyvavusiems parapijos šeimos trečiojoje Kūčių vakarieneje! Melskimės gimusiam Kūdikėliui, kad visi kitais metais vėl galėtume susitikti prie Kūčių stalo!

Po to dauguma skubėjo dalyvauti Bernelių Mišiose bažnyčioje. Pagarbinti gimusį Jėzų susirinko pilna bažnyčia. Mišias aukojo klebonas kun. G. A. Jonikas, pasakęs pamokslą apie Kūčių prasmę ir padėkojęs parapijiečiams už visokeriopą pagalbą bei talką savo parapijai ir Detroito arkivyskupijai. Jis ragino ateinančiais Gailingumo metais padėti vieni kitiems ir atlikti gerus darbelius šeimose ir parapijoje.

Nuostabiai skambėjo giesmės, kurias giedojo parapijos choras „Aidas“, vadovaujamas muz. Rimo Kaspučio.

Vargonavo Rita Giedraitienė, triūba grojo muz. Rimas Kasputis. Didžiujam savo parapijiečių talentais ir muzikalumu.

Po Bernelių Mišių visi sugūžėjo į parapijos didžiąją salę, kur laukė Ramintos ir Remigijaus Vilkų bei jų vaikų – Emilijos ir Vilijaus – vaisės: karšta arbatėlė ir saldumynai.

Tegul šv. Kalėdų dvasia atneša džiaugsmo, ramybės, susitaikymo ir vienybės mums visiems, nesvarbu, kur gyventume – prie Baltijos jūros, po Californijos palmėmis ar Michigan Motor City! To visiems linki Dievo Apvaizdos lietuvių parapijos klebonas kun. Gintaras Antanas Jonikas bei parapijos bendruomenė.

*Kūčių vakarą – ramybės sielai,
Kalėdų rytą – džiaugsmo širdžiai,
Visą gyvenimą – Dievo palaimos.*

Šv. Kalėdų pobūvis Brighton Parke!

Muz. Algimantas Barniškis (d.) ir Jonas Platakis.

V. Vakarytės nuotr.

Gabija iš Viduramžių Lietuvos sveikina svečius.

L. Barniškienės nuotr.

VILIJA VAKARYTĖ

Šv. Kalėdų šventės taip greitai atvyksta ir dar greičiau prabėga, lieka tik gražūs prisiminimai ir mūsų gyvenimo akimirkos!

Brighton Parko apylinkės Lietuvių Bendruomenė kartu su Panevėžio klubu ir Brighton Parko parapijos choru suruošė kasmetinį šv. Kalėdų pobūvį! Šventės stalas mirgėjo nuo gausiai sunėštų Kūčių bei Kalėdų valgių, skanumynų. Brighton Parko apylinkės pirmininkas Viktoras Kelmelis sveikino parapijiečius ir svečius, susirinkusius į salę po šv. Mišių. Jis pakvietė parapijos kleboną kun. Emmanuel Duarte, kuris lietuvius parapijiečius šiltai pasveikino su artėjančiomis šv. Kalėdomis. Kun. Gediminas Keršys palaimino valgių stalą ir kvietė visus tradiciškai pasidalinti kalėdaičiais. Jonas Platakis, JAV LB Vidurio apygardos narys ir „Hall of Fame“ pradininkas, svei-

kino susirinkusius šv. Kalėdų proga ir linkėjo Brighton Parko apylinkėi toliau taip gražiai gyvuoti! Staigmena – atvyko netikėta viešnia – Viduramžių Moteris, Gabija, kuri šokdama apsuko salę! Ji sveikino visus karaliaus Mindaugo, Vytauto, Gedimino vardu iš Viduramžių Lietuvos! Pamačiusi tokių gražų, šventiškai papuoštą stalą, pakvietė komisiją: kun. Keršį, kleboną kun. Emmanuel Duarte ir kun. Benjamin paragauti ir išrinkti skaniausius valgius, kuriuos ji apdovanos Lietuvos karalių siųstomis dovandomis!

Muz. Algimanto Barniško vadovaujamas Brighton Parko bažnyčios choras gražiai pagiedojo lietuviškų Kalėdinių giesmių! Sklandė nuostabi, šilta nuotaika. Visi susirinkusieji giedojo kartu su choro nariais ir fleitiste!

Brighton Parko parapijiečiai dar ilgai nesiskirs: dainavo, bendravo, puikiai nusiteikę šventė Šv. Kalėdas!

Adventinis atsinaujinimas Cicero Šv. Antano bažnyčios parapijoje

Šventinės programos atlikėjai. 1-oje eil.: Roma, Aurimas, Julija ir Giedrius Bikulčiai; 2-oje eil.: parapijos choras, vadovaujamas Vilmos Meilutytės.

Jono Kuprio nuotraukos

MILDA ŠATIENĖ

2015 m. gruodžio 13 d. po šv. Mišnių, kurias atnašavo kunigas Gediminas Keršys, Šv. Antano parapijos salėje vyko adventinis atsinaujinimas. Šventėje dalyvavo Šv. Antano bažnyčios klebonas Sergio Solis, pasveikinęs parapijiečius lietuvius. LB Cicero apylinkės pirmininkė Birutė Zalatorienė įteikė klebonui kalėdinių dovanų ir pasidžiaugė gražiu bendradarbiavimu. Pirmininkė dėkojo apylinkės valdybai, kavinės vedėjai Audronei Bernatavičienei, padėjėjams Algiui ir Danutei Kirkoms ir parapijos narėms, pagaminusioms puikias vaišes.

Aldona Zailskaitė pristatė Advento susikaupimo temą „Įvadas į Šventuosius Gailestingumo metus: popiežiaus Pranciškaus patarimai“. Gailestingumo mokytis reikia šeimoje kasdien. Dievas yra Gailestingumo pavyzdys, tik ne visi tai supranta. Sunku būti gailestingu, gailestingumo pačiam nepatyrus vaikystėje ir vėliau gyvenime. Popiežius Pranciškus lapkričio mėnesio pabaigoje applanke

Afrikos valstybes: Keniją, Uganda, Centrinę Afrikos Respubliką. Šventasis Tėvas kalbėjo apie didžiulę turčinės nelygybės prarają tarp vargšų ir turtuolių. Popiežių Pranciškų sujaukino Centrinės Afrikos Respublikoje vykstančios žudynės tarp krikščionių ir musulmonų. Karai ir nesutarimai pasaulyje paskatino Popiežių Pranciškų paskelbti Šventuosius Gailestingumo metus.

Toliau vyko parapijos choro (vad. Vilma Meilutytė) adventinis koncertas, buvo giedamos giesmės. Giedrius ir Roma Bikulčiai kalbėjo apie Šv. Kalėdas, nuostabią Dieviškojo Gailestingumo, Šv. Šeimos ir Jos meilės šventę. Jie skaitė šventei pritaikytus eilėraščius, o parapijos choras visus džiugino giedamomis giesmėmis: „Laukiam Tavęs, ateik“, „Advento naktys“, „Dona nobis pacem“, „Ateikite, žmonės“. Jaunieji Aurimas ir Julija Bikulčiai pravedė žaidimą, kurio metu buvo galima sužinoti, koks likimas laukia Naujaisiais 2016 metais. Po to šventės dalyviai bandė įminti mįslės bei atspėti patarles.

Programos pabaigoje buvo per-

skaitytas Lietuvos Vyskupų laiškas katalikiškoms šeimoms: „Esame dėkingi šeimoms, kurios, nepaisydamos išorinių ir vidinių sunkumų, saugo vienumą ir neišardomumą... Esame dėkingi ir toms šeimoms, kurios emigracijoje rūpinasi išlaikyti ryšį su Katalikų Bažnyčia, puoselėdamos viltį su-

grįžti į Lietuvą...“ Choro vadovė Vilma Meilutytė dėkojo Bikulčių šeimai, parapijos choristėms ir visiems, dalyvavusiems šioje gražioje šventėje.

Milda Šatienė – LB Cicero apylinkės valdybos narė

Šv. Antano bažnyčios klebonas Sergio Solis džiaugiasi LB Cicero apylinkės pirmininkės Birutės Zalatorienės įteikta Kalėdine dovana.

Senelis Justinas Šarka

JONAS ŠARKA

Vaizdeliai iš praėjusių laikų

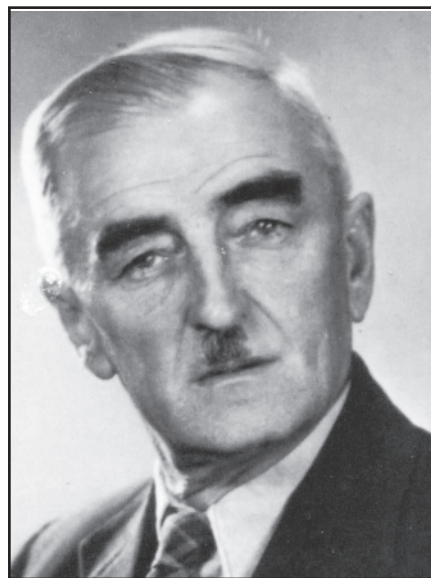
Mūsų senelis Justinas buvo labai įdomus ir, sakytiau, sudėtingas žmogus. Jis gimė 1854-aisiais metais Barboriškių kaime, Veprių valsčiuje, apie tris kilometrus į šiaurę nuo Pučionių. Buvo gana žemo ūgio, bet tvirtos sudėjimo. Su žmona Maryte užaugino tris dukras ir sūnų Joną. Buvo blaivininkas, nerūkė ir nevirtavo blogų žodžių. Gal stipriausias jo išsireiškimas buvo „kad jį skradžiai žemėn“, o mus vaikus dažnai „varliais“ vadindavo. Jei prie valgomo stalo per daug kalbėdavom ar išdykaudavom, mus „pavaišindavo“ mediniu šaukštu į kaktą. Nemėgdavo matyti mūsų mosikuojančių kojomis, liepdavo „nesupt velniuko ant kojų“, o „nuskuti ausį“ būdavo jo griežčiausia bausmė. Mes jį vadindavom Dėduku.

Mūsų Dėdukas sunkių darbų nebedirbdavo. Miegodavo iki saulei jau aukštai pakilus, o vakare jai dar nenusileidus, eidavo gulti. Bet jis buvo nepamainomas ūkio rakandų taisytojas. Išlūždavo grėblio dantys, kastuvo ar šakių kotas – paduodavo Dėduku sutaisyti, atširdavo dalgio ašmenys – neš-

davo Dėduku išplakti, pamedavo arklys pasagą – Dėdukas jį pakaustys.

Ne kartą jis smarkiai nukentėjo nuo gyvulių. Kartą tvarte su šake rankose bandė nugalaboti žiurkę, kuri palindo po arkliu. Dėdukas pasilenkė per arti prie kumelės pilvo, gavo kanopa į kaktą ir be sąmonės gulėjo ant mėšlo, kol vienas iš samdinių jį atgavino, užpildamas kibirą šalto vandens. Gerai prisimenu, kaip jis su „turbanu“ keletą dienų vaikščiojo po kiemą.

Kitą kartą jis dar žiauriau nukentėjo nuo buliaus. Tas bulius, priištąs prie grandinės, ganėsi arti labai storo ažuolo kelmo netoli mūsų sodybos. Jam vis sukantis ratu bepešiojant žolę, grandinė apie kelmą ėmė ir apsvyniojo. Jautelis įpyko ir pradėjo bliauti. Kieme besidarbuojantis mūsų senelis, išgirdęs buliaus riaumojimus, nuskubėjo ištirti priežastį. Senelis šoko atvynioti grandinės, o mūsų bulius vietoj to, kad išreikštų dėkingumą už jam suteiktą pagalbą, ragais užkabines senelį užmetė jį ant kelmo. Dėduku pavyko laiku nusiristi nuo kelmo, bet jis nepajėgė atsistoti. Laimei mes, vaikai, iš kiemo pamatė žiaurią sceną, susiradom tėtį, kuris, nusitvėręs kastuvą, atbėgo gelbėti savo tėvo – mūsų senelio. Mūsų tėtei atbėgus į

Justinas Šarka

nelaimės vietą įvyko visiškai netikėtas dalykas. Jaučiui dar vis bandant pasiekti prie kelmo besiraitantį Dėduką, mūsų tėtė šalin numetęs kastuvą, prisitaikęs, rankomis sugriebė jaučio uodegą ir iš visų jėgų ją pasuko. Jautis, negirdėtai bliudamas, parvirto ant šono ir buvo bematant numaldytas į pagalbą atbėgusių vyrų. O mūsų Dėdukas tuojau buvo nuvežtas į Ukmergę, kur daktarai atstatė išnarintą peties raktikaulį ir aprišo žaizdas. Po to jis dar ilgokai vaikščiojo su į specialius rėmus įstatyta, merliuota ranka, o vėliau – prilaikomu per petį perrištu lininiu rankšluosčiu.

Būdamas tvirtai religingu kataliku, mūsų Dėdukas kiekvieną šventadienį patarnaudavo šv. Mišioms Veprių bažnyčioje. Jis uždegdavo ir užgesindavo žvakes, ant ilgos lazdos pakabinutu krepšeliu rinko aukas ir žiūrėjo tvarkos – kad moterys sėdėtų vienoje pusėje centrinio tako, o vyrai kitoje. Per didesnius atlaidus, kai bažnyčia būdavo sausakimšai pripildyta ir aplink ją vykdavo procesijos, mūsų senelio pareiga buvo praskirti kelią po baldakimu monstranciją nešančiam kunigui. Jei neklystu, šias pareigas einantis buvo vadinamas „maršalka“. Apsivilkęs balta alba, senelis nešdavo ant ilgo koto pritvirtintą uždara indelį su džiovintais žirniais ar akmenimis, kurie kratomi gana garsiai barškėdavo ir buvo ženklas žmonėms trauktis. Jei tai negelbėdavo, senelis koto apačia kelis kartus baksteldavo į grindis, atkreipti minios dėmesį. Nuo vargonų žiūrint, jis atrodydavo tartum Mozė, sklaidžiantis jūros vandenį išrinktajai tautai bėgant iš nelaisvės namų. Galbūt mano senelis ir jausdavosi galiūnu valdydamas maldininkų minią Veprių bažnyčioje...

Labai daug ko būtų galima pripasakoti apie Dėduką, bet tai reikėtų storokos knygos. Jis šią ašarų pakalnę paliko praėjus maždaug dviem metams po sūnaus ir jo šeimos išėjimo iš Pučionių, net nežinodamas, kur likimas juos nunešė... Jis palaidotas Veprių kapinėse, šalia dukters Veronikos.

Kur mūsų žvaigždės?

Tris „Michelin“ žvaigždes 1989 metais pelnęs „Arzak“ restoranas šio vertinimo neprarado iki šiol. Kasmet restoranas patenka į geriausių pasaulio restoranų dešimtuką. Nuotraukoje – su šefu ir restorano savininku Juan Mari Arzak.

Asmeninio albumo nuotraukos

San Sebastian garsėja savo puikia virtuve.

ANGELĖ KAVAKIENĖ

Kodėl nė vienas lietuviškas restoranas iki šiol neturi nė vienos „Michelin“ žvaigždutės? Šį klausimą prieš kelerius metus jau kėlė Paulius Jurkevičius savo knygoje „Staltiesės ritmu“, tačiau nuo to laiko niekas nepasikeitė. Kur mūsų žvaigždės?

Nonimiškai keliaujantys „Michelin“ ekspertai apie save praneša ir prisistato restorane, kuriame valgė, tik tada, kada lieka patenkinti maisto bei aptarnavimo kokybe, po to sprendžiama, kuriam restoranui ir kiek žvaigždžių skirti. Jei anksčiau „Michelin“ žvaigždės buvo skiriamos tik Vakarų Europos, Azijos bei Amerikos restoranams, tai pastaruoju metu žvaigždėmis buvo įvertinti ir Lenkijos, Vengrijos, Čekijos restoranai. Viena žvaigždė paprastai rodo, kad įvertintas restoranas yra vertas dėmesio, dvi – restorano patiekalai priskiriami meno kūriniais, trys – restorano virtuvė išsiskiria autorine, karta iš kartos perduodama šefų virtuve. „Michelin“ žvaigždės gali būti net atimtos, jei restoranas nebeatitinka keliamų reikalavimų. Restoranų žvaigždės yra taip aukštai vertinamos, kad yra buvę atvejų, jog, praradęs žvaigždę, šefas net nusižudydavo.

Lietuvoje kartais mane norima nustebinti ir pavaišinti, tad esu kviečiama į gerus restoranus. Turiu progos paragauti itališkų, prancūziškų ar amerikietiško patiekalų, maistas skanus ir gražiai patiektas. Kai prasitariu, kad noriu tikro lietuviško maisto, paprastai mane kviečia į „Žemaičius“. Mėgstu cepelinus bei šaltibarščius, juos mieliai valgau, tačiau ar tai iš tikrųjų tikras lietuviškas maistas? Ar gali kas nors skirti „Michelin“ žvaigždės už kugelį ar cepelinus? Netgi Milane vykusioje EXPO parodoje, kur kiekviena tauta stengėsi parodyti savo išmanumą bei patiekalų įvairovę, Lietuvos paviljonas, lankytojus viliojęs cepelinais, sulaukęs nemažai kritikos spaudoje.

O ką lietuviai valgė prieš savo „subulvėjimą“? Bulvės pradėjo vyrtauti palyginti neseniai, kai prieš kelis šimtmečius Lietuvos ekonomika smuko, ir tuščius skrandžius reikėjo kažkuo prikimšti. O ką valgė dvaruose mūsų didikai prieš ekonominį nuosmukį? Kodėl niekas tų patiekalų ne-

bando atkurti?

Su malonumu skaitau nepriklausomo mitybos bei kulinarijos eksperto Vincento Sako straipsnius, kur jis daug rašo apie mūsų senąsias valgių tradicijas, kokie patiekalai buvo patiekiami senovėje ant didikų ar valstiečių stalų. Vadinas, turime lietuviškų valgių istoriją, kuria galime vadovautis.

Prieš kelis dešimtmečius buvo kone beprasmiška Europoje, o ypač Amerikoje paaiškinti, kur yra Lietuva, o juo labiau kam nors įsiūlyti jos maisto produktų. Šiandien ne vienas Europos ir net Amerikos restoranų šefas pasakoja susidūręs su Lietuvos šefais, arba kartu mokėsi gastronomijos meno, arba dirbo kokiame nors žinomame restorane... Nustebau sužinėjusi, kad vieno geriausių Clevelando restoranų vedantysis šefas yra lietuvis.

Paulius Jurkevičius savo knygoje taip pat mini du baskų šefus, kurie pasimokę Lijone, grįžo namo, vartodami vietos baskų maisto produktus, sukūrė baskų virtuvę, daug metų turi tris „Michelin“ žvaigždes ir kol kas nė vienos jų per kelis dešimtmečius neprarado. Smalsumas paskatino mane apsilankyti abiejuose restoranuose, nes labai norėjosi sužinoti, kuo jie geresni už mūsų lietuviškus restoranus, kurie dar neįveikė nė vienos žvaigždės barjero? Patiekalai iš tikro buvo neįtikėtina gražiai ir kūrybiškai patiekti. Gražus pristatymas ir mažos porcijos. Tokios mažos, kad sunku buvo net matyti skirtumą tarp užkandžių bei pagrindinio patiekalo. Iš tikro buvo skanu, tačiau suvalgiusi patiekalus ne visada supratau, iš ko jie pagaminti.

Daugelis restoranų pasaulyje yra tapę kone maisto laboratorijomis, kur iš žemiškų maisto produktų pagaminami „nežemiški“ valgiai. Įvairiaspalvės putos, kieta kava, su maistu nesietini pavadinimai sunkiai siejosi su žmogiškąja virtuve. Lietuvoje taip pat pastebiu panašų reiškinį – porcijos vis mažėja, patiekimas darosi vis įmantresnis, ir vis sunkiau atpažinti, kas tavo lėkštėje – figa ar ėriuko kepsnys.

Kažkodėl prisiminiau prieš kelio mėnesius per televiziją matytas šefų konkursas „Iron Chef“, kur dalyvavo virėjai iš Europos bei Amerikos. Pirmą vietą laimėjo prancūzas šefas, ant stalo padėjęs pajuodavusią ketaus keptuvę, kurioje dar čirškė apskrudęs

kepsnys, su gražiai apkeptomis bulvėmis bei daržovėmis, su ant virsaus užmestomis keliomis rozmarino bei čiobrelės šakelėmis. Laimėjo geras patiekalo skonis bei paprastumas.

Ar turi Lietuva savų šefų? Turi, ir gerų – apie jų pergales skaitome tarptautiniuose šefų konkursuose. Malonu paimti į rankas Beatos Nicholson knygas, stebėti jos vedamas laidas per Lietuvos televiziją. Pagal jos receptą iškepta duona, kurios šiandien galima nusipirkti ir Amerikoje, akimirksniu dingsta iš lentynų.

Vienas iš šefų, Liutauras Čaprakas, ką tik Lietuvoje atidarė savo restoraną. Kasdien skaitau apie šefo Evaldo Žaliuko pasiekimus, matau jį nuotraukose, dalyvaujant ir laimint įvairiuose tarptautiniuose konkursuose. Jaunas šefas Edvinas Genys sėkmingai kuria receptūras „Unile-

„Michelin“ žvaigždės pelnę restoranai Čikagoje

Neseniai Michelin paskelbė geriausių Čikagos restoranų 2016 metais sąrašą: jei anksčiau „Michelin“ žvaigždės turėjo 24 restoranai, tai 2016 sąrašė jų liko tik 22. Jei palygintume su kitais JAV miestais, Čikaga negali pasigirti dideliu aukštai įvertintų restoranų skaičiumi. Pavyzdžiui, San Francisco turi 50 „žvaigždėtų“ restoranus, o New Yorke jų yra net 76. Tačiau vis dėlto jie yra!

☆☆☆

TRYS ŽVAIGŽDĖS

Tokių restoranų Čikagoje yra tik du. Maisto kainos juose svyruoja nuo 150 iki 300 dol. Žmogui, tačiau jie siūlo pasaulinio lygio virtuvę.

Alinea (1723 N. Halsted St.) – penkerius metus iš eilės nepraranda savo garbingo įvertinimo.

Grace (652 W. Randolph St.)

☆☆

DVI ŽVAIGŽDĖS

Acadia (1639 S. Wabash Ave.) – tik neseniai restoranas gavo antrą žvaigždutę. Kaip paaikšino „Michelin“ tarptautinio skyriaus direktorius Michael Ellis, „mes

ver“ kompanijai. Patirties žvaigždei pelnyti turi Klaipėdos šefas Simas Kažiniauskas.

Ne vienas Lietuvos šefas yra sakęs, kad „Michelin“ žvaigždės neva šiandien jau yra atgyvenusios, nebeatitinka šios dienos poreikių. Tačiau kaip bebūtų, lankytojais iki šios dienos varto tą prabangų vartotojų žinyną ir moka būtent už žvaigždučių skaičių. Nors vakarieni dviems asmenims restoranuose su trimis „Michelin“ žvaigždėmis kainuoja nuo 500 dolerių, patekti į juos nelengva. Paprastai staliuką reikia užsakyti net prieš kelis mėnesius.

Žinau, kad Lietuvos gastronomija jau pasiekė tokį lygį, kad iki žvaigždžių jau tikrai nebetoli. Įdomu, kas bus pirmas? Įdomu, koks lietuviškas maistas susilauks aukšto įvertinimo? Ar tai bus lietuviškos laboratorijos darinys, ar patiekalas, sukurtas lietuviškam skrandžiui, remiantis mūsų istorija? Ar patiekalai bus pagaminti iš lietuviškų produktų ar virėjai ieškos įmantresnių ingredientų užsienyje? Lietuvių šefams netrūksta nei kūrybingumo, nei ryžto, nei užsidegimo, todėl linkime, kad jis sukurtų gerą patiekalą, vertą „Michelin“ žvaigždutės.

dvejus metus nuolat stebėjome restorano šefą Ryan McCaskey ir jis nepaliaujamai stebino mus savo elegantiška maisto gaminimo technika“.

42 Grams (4662 N. Broadway St.)

Sixteen (Trump International Hotel & Tower, 401 N. Wabash Ave.). Šiam restoranui tiekiamas ir lietuvių brolių Vilgalių gaminamas „Krupnikas“.

☆

VIENA ŽVAIGŽDĖ

Blackbird (619 W. Randolph St.)

Boka (1729 N. Halsted St.)

Dusek's (1227 W 18th Street)

El Ideas (2419 W. 14th St.)

Elizabeth (4835 N. Western Ave.)

Everest (440 S. LaSalle St.)

Goosefoot (2656 W. Lawrence Ave.)

Longman & Eagle (2657 N. Kedzie Ave.)

Moto (945 W. Fulton St.)

NAHA (500 N. Clark St.)

North Pond (2610 N. Cannon Dr.)

Parachute (3500 N. Elston Ave.)

Schwa (1466 N. Ashland Ave.)

Sepia (123 N. Jefferson St.)

Spiaggia (980 N. Michigan Ave.)

Topolobampo (445 N. Clark St.)

Tru (676 N. Saint Clair St.)

Parengė Vitalius Zaikauskas

LIETUVA IR PASAULIS

Mirė buvęs partizanas Antanas Lukša

Antanas Lukša ir Dalia Grybauskaitė. R. Dačkaus (LR Prezidento kanceliarijos) nuotr.

Vilnius (Vyriausybės info) ELTA) – Mirė buvęs partizanas Antanas Lukša – Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos garbės pirmininkas, Vyčio kryžiaus ordino Komandoro kavaliereus. Partizaninės kovos metais A. Lukša neteko trijų brolių ir tėvo, vėliau

pats buvo išduotas, nuteistas ir ištremtas kalėti į Sibiro lagerius.

Lietuvos Respublikos prezidentė Dalia Grybauskaitė savo ir visų Lietuvos žmonių vardu pareiškė užuojautą.

Tėvas į šulinį įmetė du savo vaikus

Kėdainių r. („Draugo“ info) – Kėdainių rajone tėvas į šulinį sumetė du mažamečius vaikus – berniuką ir mergaitę. Abu vaikai žuvo.

Nelaimė Saviečių kaime įvyko sausio 2-ąją. Kilus buitiniam konfliktui, 1979 m. gimęs vyras smurtaudamas išvarė moterį iš namų. Kol sugyventinės nebuvo, vyriškis į kieme esantį šulinį sumetė du jų mažamečius vaikus – 6 mėnesių mergaitę ir 2 metų berniuką.

Apie tai, kad sugyventinis du vaikus įmetė į prie namų esantį šulinį, pareigūnams pranešė pati motina. Nuskaudintas berniukas jau kitą dieną būtų šventės antrąjį gimtadienį, mergaitė gimusi praėjusį rugsėjį.

Įtariamasis buvo blaivus. Jis su laikytas. Įtariama, kad anksčiau jau teistas vyras gali turėti sveikatos problemų. Vyras prisipažino įvykdęs nusikaltimą, tačiau motyvų pasakyti negalėjo.

Pelėdnagių seniūnas Valentinas Tamulis pasakojo, kad ši šeima buvo

socialinės rizikos šeimų sąraše, bet nebuvo degradavusi.

Prezidentė Dalia Grybauskaitė surengė skubų pasitarimą su kelių ministerijų, policijos vadovais bei socialinių darbuotojų ir vaiko teisių specialistais dėl rizikos šeimose augančių vaikų apsaugos.

Premjeras Algirdas Butkevičius teigia, jog derėtų laikytis griežtesnės pozicijos asocialių tėvų, neprižiūrinių savo vaikų, atžvilgiu – jei nepaisoma išpėjimų, neprižiūrimi vaikai iš nesaugios aplinkos turėtų būti paaimami.

Pasak Vyriausybės vadovo, atitinkamos vaiko teisių apsaugos tarnybos, socialiniai darbuotojai turėtų įgauti didesnius įgaliojimus užtikrinant vaikų saugumą. Anot jo, tokios griežtesnės pozicijos dėl vaikų paėmimo iš šeimų kritikai pakeistų savo požiūrį, jei tik nuvyktų ir savomis akimis išvystų vaikų padėtį kai kuriose asocialiose šeimose.

Naujuose pašto ženkluose – Vytis

Vilnius („Lietuvos pašto“ info) – Lietuvos paštas pirmuosiuose 2016-ųjų pašto ženkluose įamžino istorinėse valstybės vėliavose vaizduotą Vytį. Naujoji 6 pašto ženklų serija „Lietuvos herbo simbolis Vytis vėliavose“ apyvartoje pasirodė sausio 2 dieną.

Pašto ženklai išleisti 0,01, 0,03, 0,10, 0,29, 0,39 ir 0,62 euro nominalais. Kiekvienas pašto ženklas išleistas po 1 mln. egzempliorių.

Ant skirtingų nominalų pašto ženklų įamžintas Vytis vaizduojamas įvairiose vėliavose: Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės (LDK) kariuomenės vėliavoje Žalgirio mūšyje (1410 m.), Žygimanto Augusto vėliavoje (1553 m.), 1863–1864 metų sukilimo vėliavėlėje (1863 m.), Antano Smetonos karo mokyklos vėliavoje (1929 m.), Sąjūdžio vėliavėlėje (1989 m.), Lietuvos Respublikos Prezidento vėliavoje (1993 m.).

Kartu su naująja 6 pašto ženklų serija apyvartoje pasirodė ir pirmosios

dienos vokas, Vilniaus centriniame pašte antspauduota pirmosios dienos datos spaudais.

Raudonos vėliavos su baltu raiteliu ant bėro žirgo minimos Jan Długosz istorijoje, aprašant Žalgirio mūšį, vykusį 1410 metais, kai Lietuvos didysis kunigaikštis Vytautas atsivedė 40 lietuvių pulkų, kurie visi turėjo raudonas vėliavas. Vėlesniuose istoriniuose šaltiniuose kaip LDK vėliava apibūdinamas raudonas audeklas su baltu raiteliu abiejose pusėse. Tokia LDK vėliava išliko iki pat XVIII a. pabaigos

Įsigaliojo Vatikano ir Palestinos sutartis

Įsigaliojo pernai pasirašyta Vatikano ir Palestinos sutartis. SCANPIX nuotr.

Roma (Vatikano radijas) – Įsigaliojo praėjusių metų birželį pasirašyta sutartis tarp Vatikano ir Palestinos autonomijos, reguliuojanti Vatikano misionierių veiklą Palestinos kontroliuojamose teritorijose.

Vatikanas pernai pasirašė sutartį su Palestina ir išreiškė viltį, kad oficialus Palestinos pripažinimas paskatins taikos procesą su Izraeliu. Vatikanas pasisakė, kad ilgą laiką besitęsiantis Izraelio ir Palestinos konfliktas būtų išspręstas pagal formulę „dvi valstybės dviem tautoms“:

turimas galvoje oficialus Palestinos nacionalinės administracijos kaip valstybės palestiniečiams pripažinimas šalia jau egzistuojančio Izraelio. Izraelis tuo tarpu pareiškė, kad sutarties pasirašymas gali apsunkinti santykius su Vatikanu.

Vatikanas pripažino Palestinos suverenumą 2013 m. gegužę, po to, kai 2012 metų lapkritį jos valstybingumas buvo pripažintas per balsavimą Jungtinių Tautų Generalinėje Asamblėjoje.

Egipto ambasadorius grįžo į Izraelį

Jeruzalė (BNS) – Izraelis paskelbė, kad Egiptas po trejų metų pertraukos atsiuntė naują ambasadorių. Izraelis ir Egiptas 1979 metais pasirašė istorinį taikos susitarimą, bet santykiai tarp šių valstybių vis tiek dažnai būdavo šalti. Egiptas savo ambasadorių atšaukė 2012 metų lapkritį.

2015 metų rugsėjo mėnesį Izraelis

vėl atidarė savo ambasadą Kaire po ketverių metų, kai ją nusiaubė minia, protestavusi dėl penkių egiptiečių policininkų žūties dėl Izraelio pajėgų veiksmų.

Tuos policininkus Izraelio pajėgos netyčia nukovė persekiodamos grupę Gazos Ruožo kovotojų.

JAV prezidentas spręs „nebaigtą reikalą“

Washingtonas (BNS) – JAV prezidentas Barack Obama savo naujametinėje kalboje pareiškė, kad kova su ginkluotu smurtu bus pagrindinis jo uždavinys 2016 metais, sakydamas, kad tai yra jo Baltųjų rūmų administracijos pagrindinis „nebaigtas reikalas“.

B. Obama paskelbė susitikiantis su generaline prokurore Loretta Lynch, grįžęs į darbą po metų pabaigos atostogų, kad aptartų kaip sumažinti žuvusių ir sužalojamų žmonių skaičių Amerikoje per incidentus, kai panaudojami šaunamieji ginklai.

Pradėdamas paskutiniuosius metus prezidento poste B. Obama apgalvestavo, kad per ankstesnius septynerius jo vadovavimo metus buvo per menkai pažangos pastangose pažaboti šaunamųjų ginklų „epidemiją“, kasmet nusinešančią šalyje daugiau negu 30 tūkst. žmonių gyvybių. Daugiau

negu pusė tų mirčių būna savizudybės.

Pradėjęs skaičiuoti paskutinius mėnesius iki kadencijos pabaigos ir neturintis didelių vilčių rasti bendrą kalbą su Kongresu itin ginčijamu šaunamųjų ginklų kontrolės klausimu B. Obama tikriausiai ryšis spręsti problemą prezidentiniais įsakais, vienašališkai nustatydamas kai kurias naujas priemones.

B. Obama ketina dar iki savo metinio pranešimo sausio 12-ąją paskelbti įsakus, įpareigojančius kruopščiau tikrinti ginklus įsigyjančių asmenų praeitį.

Pranešimuose sakoma, kad Prezidentas taip pat gali įvesti griežtesnes taisykles pranešimams apie pervežimo metu dingusius arba pavogtus ginklus, taip pat sugriežtinti licencijų išdavimo smulkiesiems ginklų pardavėjams tvarką.

Graikai atsisako savo automobilių

Atėnai (15 min.lt) – Tūkstančiai graikų pastarosiomis savaitėmis išregistravo savo automobilius, nes neįgali susimokėti automobilių mokesčio.

Pranešama, kad per praėjusias tris savaites išregistruota beveik 70 000 transporto priemonių. Finansų ministerija spėja, kad netrukus gali būti

viršyta 100 000 automobilių riba.

Profesinių sąjungų skaičiavimu, dėl griežtų taupymo priemonių graikų pajamos nuo finansų krizės pradžios prieš šešerius metus sumažėjo daugiau kaip 30 proc. Be to, kas ketvirtas žmogus neturi darbo. Dėl to graikai mėgina taupyti. Už didesnę transporto priemonę tenka pakloti iki 1 320 eurų.

Iš kelionės sugrįžus

Eilatas – nuostabus Izraelio kurortas kelių valstybių pasienyje

ALGIS VAŠKEVIČIUS

Nuo šių metų žiemos pradžios lietuviams prieinamu tapo Izraelio kurortas, piečiausias šios šalies miestas Raudonosios jūros pakrantėje Eilatas. Gerai daugelyje šalių žinomas ir ypač tarp nardytojų populiarus kurortas iki šiol buvo sunkiai ir brangia pasiekiamas – iš Tel Avivo iki jo apie 350 kilometrų per kalnuotą dykumą, tad atskridus į šalies sostinę reikėdavo dar ilgai keliauti automobiliu ar autobusu. Dabar šis tolimas ir egzotiškas miestas tapo visai nesunkiai pasiekiamas.

Taip atsitiko dėl to, kad šiemet įkūrimo 30-metį mininti Airijos pigių skrydžių bendrovė „Ryanair“ neseniai iš trijų Europos miestų – Budapešto Vengrijoje, Krokuvos Lenkijoje ir Kauno pradėjo tiesioginius skrydžius į Eilatą, tiksliau – į už 50 kilometrų nuo jo esantį Ovdos oro uostą. Anksčiau tai buvo karinis oro uostas, o dabar čia leidžiasi ir keleiviniai lėktuvai. Sausio mėnesiui 4,5 valandos trunkančią kelionę iš Kauno į Eilatą ir atgal galima išsigyti už neįtikėtina žemą kainą, prasidedančią nuo 45 eurų (apie 48 dolerius). Kelionė autobusu iš oro uosto iki kurorto kainuoja dar 7 dolerius.

Eilatas įdomus daugeliu dalykų. Čia šilta ištisus metus, žiemą temperatūra retai nukrenta žemiau 20 laipsnių Celsijaus, vasarą karštis pasiekia 45 ir daugiau laipsnių, o jūros vanduo net ir gruodį ar sausį siekia 20–23 laipsnius šilumos (pagal Celsijų). Net 360 dienų per metus čia būna saulėtos, o dešimtys nuostabių gerai įrengtų paplūdimių, koraliniai rifai su spalvingomis žuvimis, didžiulė povandeninė observatorija, akvariumas ir daug kitų įdomybių vilioja turistus iš viso pasaulio.

Žvarbų ankstyvą rytą išėdęs į „Boing“ lėktuvą Karmelavoje šalia Kauno jau po 4,5 valandos skrydžio atsiduri tarsi kitame pasaulyje. Ovdos oro uoste pasitinka ryški saulė, tad žemines striukes tenka slėpti giliai lagaminuose iki kelionės atgal, šiltas vėjelis, mandagūs pasieniečiai. Pasų patikrinimas užtrunka trumpai, vizų lietuviams į Izraelį nereikia, tad jau netrukus patogus autobusas pasiekia

Eilato miesto centre.

Eilato centre esančią autobusų stotį ir belieka keliauti link iš anksto užsakyto viešbučio. Viešbučių čia dešimtys ir pačių įvairiausių, galima rasti nakvyne už 1 000 dolerių nakčiai, bet galima apsinakvoti ir normaliam motelyje su dušu ir būtinais patogumais už 35 dolerius nakčiai.

Sunku net patikėti, kad dar iki 1975 metų Eilatas buvo nedidelis izoliuotas žvejų kaimelis, kuris ėmė sparčiai vystytis pastačius oro uostą ir jau netrukus tapo tikru turistų traukos centru. Miesto centre dabar įrengtas didelis stendas, kuriame surašyti miestai, susigiminiavę su Eilatu. Tarp Prancūzijos, Vokietijos, Bulgarijos, Nyderlandų, Čilės, Kinijos ir kitų šalių miestų įrašytas ir Los Angeles Jungtinėse Amerikos Valstijose.

Važiuojant per Eilatą autobusu matosi, kad tai sparčiai augantis, visai ant jūros kranto išsidėstęs kurortas, kur viskas pritaikyta turistams. Paplūdimio juostoje veikia daugybė kavinių ir restoranų, paplūdimiuose įrengta visa būtina infrastruktūra, daug dušų nusiprausti sūriam Raudonosios jūros vandeniui. Vakare tai tampa pagrindine pasivaikščiavimo vieta, nes jau 5 valandą vakaro saulė pasislepia už kalnų ir iš karto sutemsta.

Vakarais turistus vilioja ir barai,

ir įvairūs atrakcionai, pramogų parkai, čia daug prekybos centrų, kur prekiaujama žinomų prekių ženklų gaminiams. Po kurio laiko pripranti ir prie to, kad įeinant į kiekvieną didesnę prekybos centrą tenka atiduoti patikrinimui krepšį ir pereiti metalo detektorius – saugumui Izraelis skiria didžiules lėšas.

Labai įdomi 48 tūkstančius gyventojų turinčio Eilato geografinė vieta – paėmus vos pusantro kilometro nuo miesto centro pasitinka Jordanijos siena, ir šios šalies kalnus nuolat gali matyti Eilate. Vos už šešių kilometrų – ir Jordanijos siena su Saudo Arabija, tad iš tolo galima matyti ir šią valstybę. Visai ant sienos su Jordanija – puikūs paplūdimiai, tad plaukiadama šiltutėlėje Raudonojoje jūroje gali matyti ne tik įvairiaspalves žuvis, bet ir Izraelio pasieniečių laivus, saulės nutviekstus kaimyninės valstybės raudonos spalvos kalnus. Pačiame pasienyje įrengtas ir medine tvora apvertas religinis paplūdimys – čia atskirai maudosi religingi žydai vyrai ir moterys. Tokį vaizdą turbūt retai kur pamatysi.

Pasivaikščiojus ir pasimaudžius bei pafotografavus Jordanijos pasienyje gali sėsti į miesto autobusą ir jau po 20 minučių išlipti jo galutinėje stotelėje

Egipto pasienyje, Tabos perėjimo punkte. Čia teko neplanuotai susidurti su Izraelio pasieniečiu, kuris, pamatęs, kad fotografuoju pasienio užtvarus kelyje bei jūroje, pasikvietė pasikalbėti. Jaunas, labai mandagus, bet lediniu balsu kalbėjęs ginkluotas vyras paprašė parodyti pasą, ilgai jį vartęs prisipažino, jog nežino, kur yra ta Lietuva, o po to paprašė parodyti nuotraukas fotoaparate. Matyt, jis ir pats nelabai žinojo kaip pasielgti, nes kai paklausiau, ar nuotraukas ištrinti, pamąstęs jis papurtė galvą, paaiškino, jog dirba savo darbą ir palinkėjo gerų išpūdžių savo šalyje.

Šioje vietoje, pasienyje su Egiptu, yra paplūdimiai, kuriuos itin pamėgė nardytojai – čia ypatingai gražūs koralai, plaukioja daugybė ryškių spalvų puikiai matomų žuvų, tik į vandenį patariama eiti su specialia avalyne, saugantis ir aštrių koralų, ir jūros ežių. Pajūryje yra nemažai vietų palapinėms statyti, čia pat galima išsinuomoti nardymo įrangą ir panirti į nuostabus grožio povandeninį pasaulį.

Izraelyje lankiausi ne pirmą kartą, tad nenustebino penktadienio vakarą atėjęs šabas, kai daugelis parduotuvių ir restoranų, valiutos keityklų užvėrė duris, miesto transportas nutraukė darbą, nebeskraidė ir vietiniai

Raudonosios jūros paplūdimiai.

Eilatas – nardytojų rojus.

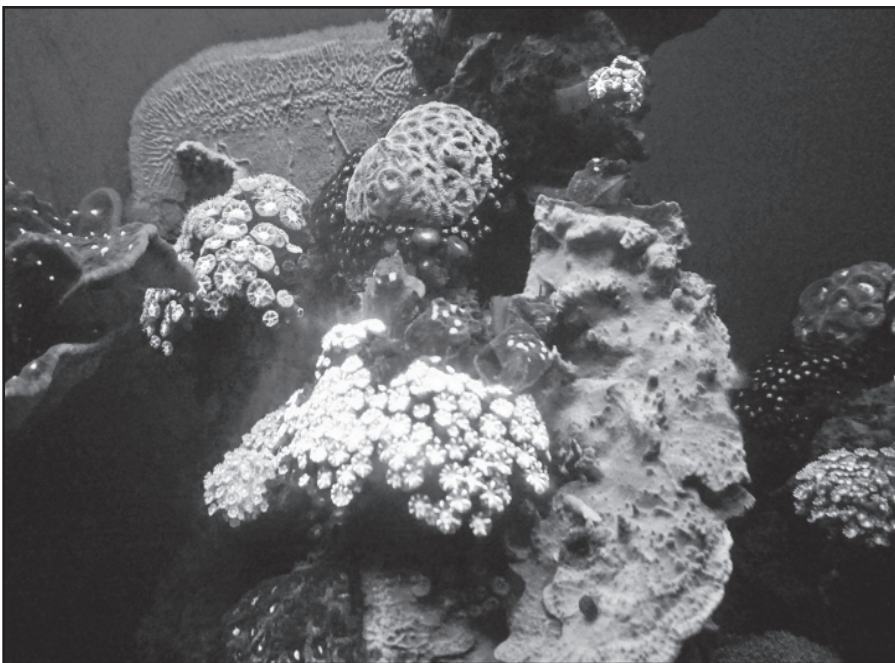

Grojantys šviesų fontanai.

šalies lėktuvai į pačiame Eilato centre esantį oro uostą. Atrodė, kad gyvenimas sustojo, net žmonių gatvėse gerkai sumažėjo, ir tai tęsėsi iki šeštadienio vakaro, kai gyvenimas grįžo į savo vėžes. Turistai vėl skubėjo į miesto centre įrengtą išpūdingą Ledo areną, kur po stogu galima pačiuožinėti visus metus, taip pat sutemus miesto centriniame parke kas valandą rengiama tik šiemet pradėjusių veikti

kur tada lankiausi, teko sumokėti panašią kainą. Šiaip sieną kertant vizos nereikia, jei neplanuojai būti ilgiau nei tris mėnesius, bet tenka mokėti ir išvažiavimo iš Izraelio, ir atvykimo į Egiptą ar Jordaniją mokesčių, kuris siekia 20–30 dolerių žmogui.

Taip pat turistai dažnai keliauja į Timnos slėnį, kur yra išlikusios seniausios pasaulyje vario kasyklos, pasienyje su Jordanija yra moderniai

Povandeninėje observatorijoje.

muzikinių fontanų programa, sutraukianti labai daug žmonių.

Į Eilatą atskridę turistai naudoja si progą aplankyti nuostabaus grožio Petrą Jordanijoje, kur olose iškalta šventykla ir kur kasmet apsilanko daugybė žmonių. Tokia kelionė iš Eilato kainuoja apie 130 dolerių, o prieš trejus metus iš Tabos kurorto Egipte,

įrengtas paukščių stebėjimo centras, daugelis viešnagės Eilate metu aplanko akvariumą bei požeminę observatoriją ir delfinų rifą. Didelę teritoriją užimantis akvariumas gali nustebinti ir visko mačiusius turistus – jis įrengtas po vandeniu, tad būdamas tarsi tunelyje aplink save ir virš galvos gali matyti Raudonosios jūros aug-

Pasienio punktas su Egiptu.

meniją bei gyvūniją. Skaičiuojama, kad jūroje gyvena apie 1 200 įvairių rūšių floros ir faunos pavyzdžių, iš kurių 10 procentų gali sutikti tik čia.

Čia taip pat gali stebėti, kaip maitinamos žuvys ir kaip kopūstus bei žuvis ryja šimtamečiai vėžliai, kaip šeriami rykliai, kaip atidaromos gėdelės ir iš jų išimami perlai. Vietos kino teatre tenka prisisegti diržus, nes filmo metu tu tarsi su besivartiojančia į visas puses kėde neri po vandeniu ir prieš akis atsiveria nepakartojamo grožio povandeninė karalystė. Povandeninėje observatorijoje 6 metrų gilyje po vandeniu galima stebėti jūros gyvenimą, gėrėtis spalvingais koralais, žuvimis, kitais gyvūnais. Nuostabūs ir nepamirštami išpūdziai čia – garantuoti.

Tų išpūdzijų dar daugiau dovanoja apsilankymas Delfinų rife. Tai mokamas paplūdimys, kur už 20 dolerių turistai gali praleisti visą dieną, stebėti aplink plaukiojančius delfinus, kurie yra labai draugiški ir nevengiantys

žmonių. Už papildomą mokesčių laukia dar vienas malonumas – apsilankymas atsipalaidavimo baseinuose. Trys baseinai – vienas su gėlu, vienas su Raudonosios ir dar vienas su Negyvosios jūrų vandeniu įrengti taip, kad čia gali plūduriuoti vandens paviršiuje ir klausytis po vandeniu skambančios muzikos, čia esi masažuojamas vandenyje, gali gėrėtis nuostabiais vaizdais, taip pat atsigaiivinti kava ar vynu, paragauti užkandžių. Tai išties išpūdinga vieta, ir už visą programą negaila 55 dolerių, kuriuos tenka sumokėti. Šiaip maisto, paslaugų kainos Eilate didesnės nei Lietuvoje, bet kelias dienas čia gali praleisti nebrangiai.

Tos kelios dienos vasara alsuojančiame Eilate prabėga akimirksniu, ir grįžtant į žemišką Lietuvą šildo prisiminimai, sutiktų vietos gyventojų nuoširdumas ir paslaugumas, o patirti ir šimtuose fotografijų užfiksuoti išpūdziai dar ilgai išlieka atmintyje. Eilatas – vieta, kurią tikrai verta aplankyti.

SKAUSMO GYDYMAS

DR. RENATA VARIAKOJYTĖ

SKAUSMO GYDYMO SPECIALISTĖ

7600 W. College Drive

Palos Heights, IL 60463

Tel. 708-361-5550

Nugaros, kaklo, galvos, sąnarių bei kitų skausmų gydymas

VIDAUS LIGOS

EDMUNDAS VIŽINAS, M.D., S.C.

VIDAUS LIGŲ GYDYTOJAS

Kalbame lietuviškai

6918 W. Archer Ave. St. 5 ir 6

Chicago, IL 60638

Tel. 773-229-9965

Valandos susitarus

AKIŲ LIGOS

DR. ŽIBUTĖ ZAPARACKAS

DR. PAUL KNEPPER

Akių ligos – chirurgija

150 E. Huron, Suite 1000

Chicago, IL 60611

Valandos susitarus

Tel. 312-337-1285

ARAS ŽLIOBA, M.D.

AKIŲ LIGOS – CHIRURGIJA

219 N. Hammes Avenue

Joliet, IL 60435

Tel. 815-741-3220

DANTŲ GYDYTOJAI

DR. JOVITA KERELIS

DANTŲ GYDYTOJA

9525 S. 79th Ave., Hickory Hills, IL

Tel. 708-598-8101

EUGENE C. DECKER, DDS, P.C.

DANTŲ GYDYTOJAS

Lietuviams sutvarkys dantis už prieinamą kainą

Susitarimui kalbėti angliskai arba lietuviškai

4647 W 103 St, Oak Lawn, IL

25 E Washington, Ste 1121,

Chicago, IL Tel. 708-422-8260

Siūlome automobilių gabenimą į visas pasaulio šalis, automobilių pirkimą iš visų JAV aukcionų, asmens turto perkraustymą 1-708-599-9680

ATLANTIC Express Corp.

ŠIUO METU JAU SURINKINĖJAME SIUNTAS KALĖDOMS!

SIUNTINIAI Į VISAS EUROPOS SĄJUNGOS ŠALIS

UKRAINA, BALTARUSIJA, MOLDOVA, RUSIJA.

PAGRĖITINTI ORO IR LAIVO SIUNTIMO TERMINAI

KIEKVIENA DEŽĖ NEMOKAMAI APDRAUSTA \$100

SEKITE SAVO SIUNTAS: www.AtlanticExpressCorp.com/tracking

Siuntinių Priėmimo Vietos

Asmeninių siuntų tel.: 708-907-3000

Siuntinių paėmimas iš namų.: 630-774-2136

Centrinio ofiso adresas: 8801 S. 78TH AVE, BRIDGEVIEW, IL 60455

Rūta 6551 South Cass Ave., Westmont, IL 60559 Tel: 630-964-7882
Lithuanian Plaza 5921 S. Roberts Rd., Palos Hills, IL 60465 Tel: 708-599-9866
Kunigaikščių Miesto 6112 S. Harlem Ave., Summit, IL 60501 Tel: 708-596-5922
Aniays With Flowers 1138 S. State St., Lemont, IL 60439 Tel: 630-257-0339
Euras Deli 22 W. 535 Butterfield Rd., Glen Ellyn, IL 60137 Tel: 630-669-4290
Wonders of Nature 714 S. Buffalo Grove Rd., Buffalo Grove, IL 60089 Tel: 847-793-1000
Excel Insurance 5150 W. Belmont Ave #4, Chicago, IL 60641 Tel: 773-777-4700

Biomed 360 Townline Rd., Mundelein, IL 60060 Tel: 847-566-6676
Granitek 704 N. Larch Ave., Elmhurst, IL 60126 Tel: 630-858-1836
Biomed 2 4548 N. Harlem Ave., Rosewood Heights, IL 60018 Tel: 773-656-2430
Cakes Cakes 6501 W. Irving Park Rd., Chicago, IL 60634 Tel: 773-383-7701
Real Exteriors 3740 N. 25th Ave., Suite D Schiller Park, IL 60176 Tel: 847-671-1155
Wonders of Nature Chicago 2719 W. 71 St., Chicago, IL 60629 Tel: 773-434-2919
Harvest Fresh (Vic. Booth) 100 E. Rand Rd., Arlington Heights, IL 60004 Tel: 224-025-0331

Misijų kelionės

Vasario 5 d. minėsime vieno iškiliausių sovietmečio kovotojų už žmogaus sielą bei tautos laisvę kunigo Juozo Zdebskio 30-tąsias mirties metines. Ta proga spausdiname (žr. 2015 m. gruodžio 8, 15, 22 ir 29 d. „Draugo“ laidas) pluoštą prisiminimų apie šią neeilinę asmenybę, sudėtą į 1996 m. „Lumen“ leidyklos Vilniuje išleistą knygą „Kryžiaus ir Meilės kelias. Prisiminimai apie kunigą Juozą Zdebskį“ (sudarė ir parengė sesuo Loreta Teresė Paulavičiūtė). Juos tęsiame gydytojos Birutės Žemaitytės pasakojimu apie kunigo misijos keliones.

Kun. J. Zdebskis ir (iš k.) gyd. Birutė Žemaitytė su Pavolgio vokiečiais. Šlavantai, 1981 m. vasara. Iš asmeninio archyvo

GYD. BIRUTĖ ŽEMAITYTĖ

Misijų kelionių kun. Juozas Zdebskis buvo atlikęs daugybę – visų niekas niekad nesužinos... Man teko keliose dalyvauti, todėl pabandyčiau vieną kitą prisiminti, pasinaudodama tų dienų savo dienoraščiais. Kad susidarytų pilnesnis pačių misijų ir jų aplinkos bei darbo sąlygų vaizdas, trumpai papasakosiu ne tik apie kun. Juozą kaip misionieriaus darbą, bet ir apie pasirengimą kunigo atvykimui.

I kelionė (1979 m. rugsėjis)

Buvo naktis. Kun. Juozas mudvi su ses. Vale Grincevičiūte nuvežė į geležinkelio stotį. Susikraustėme su lagaminais į plackartinį vagoną. Pro langą dar matėme, kaip kun. Juozas mus peržegnojo dideliu kryžiaus ženklu ir pranyko iš akių.

Dundėjo mūsų traukinys iki ryto, kol pasiekėme Maskvą. Tuoj pat nuvažiavom į kitą stotį. Deja, bilietus gavome tik kitos dienos rytui.

Ir vėl traukinyje, kuris per pusantros paros nuvežė iki Pavolgio. Pagaliau praneša: „Stancyja Avilovo“. Išpūškavom iš vagono su visais nešuliais, tiesa, truputį lengvesniais...

Pamačiau: iš abiejų geležinkelio pusių krūmai, skurdūs medžiai, menka geležinkelio stotelė... Apsikarstėm savo sunkiais nešuliais ir einam. Paėjom keliasdešimt žingsnių – pavijo berniukas su dviračiu. Jis susikrovė mūsų nešulius ant dviračio ir nugabeno iki vietos.

Paskui keliavome be nešulių dar kokius tris kilometrus. Vaizdas neįprastas lietuviui akims: pilki parudavę laukai, – žemė apaugusi sausomis smilgomis ir kitokiomis sudžiūvusiomis žolėmis, kur ne kur medelis, bet ir tas nedidukas. Lygumos lygumos... Jose matyti dideli šiaudų kūgiai, kažkokios fermos, o už jų – kaimas. Dulkės. Karštis. Einame keliu, vingiuojančiu per plikus laukus. Koks ten kelias – nuvažinėtas sunkvežimių pėdsakas, ir tiek...

Akys glosto kaimelį... Novaja Nikolajevka – tai mūsų tikslas! Dėl jo gyventojų atvykome – vis kas nors mus priims... Jei nenorės priimti, eisiu per kaimą gydydama ligonius – gal tokiu būdu pasiseks ką nors padaryti. (Vėliau pamačiau: nei jie čia gydosi, nei labai serga...)

Ruduose laukuose pabirę baltai dažyti namukai. Vieni iš molio nudrėbti, kiti iš kažkokių rąstų surešti: medžio griaučiai prikrestė molio. Vieni nameliai didesni, kiti visai maži. Visų mėlynos langinės. Prie namo didokas kiemas, ištryptas karvių, iškapstytas vištų, paženklintas žąsų pėdsakais. Viename kiemo šone stovi kupetos pašaro, viršuje kažkuo pridengtos. Čia nėra kluonų. Prie tų kupetų stovi tvirtai, o teisingiau pasakius – kiekvienos rūšies gyvuliui kažkoks būstas, nepanašus nei į tvartą, nei į būdą. Prie tų „tvartų“ yra gyvulių kiemas. Prie vadinamojo švarsnio kiemo yra lauko virtuvė, kurioje gaminamas maistas. Kadangi ji netoli gyvulių patalpos, tai mūsų tokia gausybė, kad vos begali atpažinti: kur arbūzas, kur blynas ar kotletas...

Na ir kas: nuvaikei mūsų spiečių, ir valgyk kas liko – jei jau lauko virtuvė, tai visų...

Gyvenamieji namai viduje atrodo neblogai. Tvarka kaip ir pas mūsų žmones: vienur tvarkinga, kitur ne. Langai nuo saulės uždengti pageltusiais laikraščiais. Palangėse nėra darželių, tik kur ne kur kokia žydinti gėlė. Murzini, bet linksmi vaikai. Yra aštuonmetė mokykla. Tikras rusiško skurdaus kaimo vaizdas; jo kultūros centras – šokių salė ir kinas. Žmonės, tapę gyvais darbo įrankiais, dirba nuo ankstyvo ryto ligi vėlaus vakaro, dažnai be jokių poilsio dienų. Laisvalaikį leidžia šnekėdamiesi. Moterys paprastai susirenka ir susėdusios plepa. Jos nemoka jokių rankdarbių – plepa, ir tiek.

Pavolgio kaimai tautiniu atžvilgiu nevienalyčiai: dominuoja rusai, vokiečiai. Vokiečių šeimose vaikai jau kalba rusiškai, dauguma nemėgsta darbo, netvarkingi. Suprantama, yra ir labai tvarkingų šeimų.

Mus pasitiko senutė vokiečių sūnaus namuose. Namas panašus į kitus. Iš trijų viename gyvena toji senutė su dviem dukraitėmis. Mergaitės užleido mums savo vietą.

Šioje šeimoje pasaulį išvydo 15 vaikų. Graži šeima, bet tikėjimo atžvilgiu skurdi. Senutė stengiasi įskiepyti vaikiečiams tikėjimo pradus, bet dažnai netenka kantrybės. Vaikai melstis nemoka.

Prasidėjo darbas. Čia nesusirinko būriai vaikų, nežibėjo jų akelės dideliu troškimu žinoti. Reikėjo pralaužti bajorą, bet jis neišnyko visą mūsų buvimo laiką. Tenai nėra jokios galimybės tuoju pamatyti rezultatus: reikia kantrybės, kantrybės... Reikia sėti gerąją sėklą...

Pirmomis dienomis vaikų buvo šešetas. Jiems nelengva ištrūkti, nes mokykloje – mokslas, namuose reikia padėti tėvams sutvarkyti gyvulius. Tik po to atbėgdavo. Kai kurie rodė didelę ištvermę, norėjo daugiau sužinoti apie gerąjį Dievą. Viena mergaitė ateidavo su maža sesute ant rankų ir mokėsi ją supdama.

Pamokoms vadovavo ses. Valė, o aš stebėjau ir mokiausi. Dieną ses. Valė su didele kantrybe rašė ir rašė vaikams maldas, svarbiausias tikėjimo tiesas. Juk vaikai nemoka gimtosios kalbos: vokiškas maldas jiems reikia rašyti rusiškais raidėmis ir šalia – vertimą į rusų kalbą.

Kiek likdavo laiko, padėjau ir aš, nors buvau užsiėmusi namų darbais: tvarkiau kamabrius, nešiojau vandenį, skalbiau mažųjų drabužėlius ir pan. Visa tai dariau todėl, kad jautėsi nuolatinė įtampa: šeimaininkai mūsų nepageidavo – paprasčiausiai jie mus tik pakentė. Todėl stengėmės būti kuo mažesnė našta. Kiekvieną dieną jautėme, kad šeimaininkai laukia mūsų išvykimo. Ką gi... Dedamės nesuprantančios ir dirbame toliau...

Vakarais vėl aiškiname tikėjimo tiesas. Ses. Valė moko vaikus giedoti. Daug ji rodo ryžto ir aukos dvasios. Aiškino visiems bendrai, aiškino kurį pasiūpūs atskirai. Galop net išdykęs murziukas Peteris panorė išmokyti persižegnoti... Ir išmoko, tik kažin ar ilgam, nes jo tėvai nesudėda rankų maldai.

Prasidėjo ir nesėkmės. Dvi mergaitės susirgo, trečia nustojo lankytis pabūgusi brolio grasinimų. Beliko trys su puse mokinio. Ką padarysi... Ses. Valė ėjo ir pas sergančias mergaites ir ten mokė, kiek leido mergaičių sveikatėlė.

Artinasi laikas, kai turi atvykti kun. Juozas, bet jo kaip nėra, taip nėra... Šeimaininkai visai nesirengia Viešpaties sutikti. Todėl, pasiraikiusi rankoves, pradėtu švarinti kambarius. Ant kelių išvaikščiojau visus kambarius, išvaliau daugybę šlamšto, išplaviau grindis, koridorius, laiptus. Skęsdama dulkėse, iššlaviau nelabai poetišką kiemą... O kun. Juozas vis nėra... Ką daryti? Mūsų niekas nepageidauja šioje pastogėje...

Persikeliam į kitą šeimą. Iš ten motociklu mane nuveža į gretimą Petro Valo miestą, kur tikimės gauti telegramą. Deja, nėra... Telegrafu išsiunčiu užklausa, bet... nėra jokio atsakymo.

Į kaimą apie 14 kilometrų, autobusai nekursuoja. Pareinu pėsčia. Nejauku vienu vienai eiti geležinkeliu, iš abiejų pusių apaugusių dideliais krūmais ir medžiais... Einu kalbėdama Rožančių – Marija gelbės! Kelionė baigėsi sėkmingai – temstant jau buvau kaime.

Kitą rytą apie 4 val. mus abi motociklu nuveža į rytinį traukinį. Išvykstam į Petro Valą. Dar lauksime tenai. Vėl siunčiame telegramą.

Ses. Valė pavargo, ji nori grįžti Tėvynėn. Ką daryti? Sutariame, kad ji vyksta, o aš pasilieku dar laukti, nes liko geras gabalas atostogų. Reikia laukti: kitaip mūsų vaikai išbėgios.

Pas tetulę Rožą Belman maža vietos, o taip norisi pasimelsti, susikaupti. Ji nuveda mane pas mielus senokus, kur laikomas Švenčiausiasis. Bet, pasirodo, gražusis Viešpaties namelis tuščias: iš Alma Atos buvo atvykęs kažkoks griežtas kunigas ir atėmė Švenčiausiąjį (jau 20 metų pas juos būdavo paliekamas šis nuostabus Gyventojas...)

Kitą rytą, nuėjusi melstis pas geruosius senokus, senutę radau sėdinčią lauke ir pjaustančią obuolius. Nušipsojusi ji ištraukė iš prijuostės kišenės telegramą ir tarė:

– Skaityk!

Telegramoje buvo patys gražiausi žodžiai: „Sročno prijedū. (Skubiai atvažiuosiu) Juozas“.

Vakare pas tetulę Rožą žiūrėjome televizijos filmą. Kažkas pabeldė. Koks džiaugsmas: atvyko kun. Juozas! Tą patį vakarą nuvykom į kaimą, kur buvo mokomi vaikai. Kitos dienos rytą prasidėjo darbas.

Didžioji Auka pirmiausia buvo paaukota vienos sunkiai sergančios ligonės namuose. Aprūpino ją sakramentais. Po to pašventino kaimo kapines. Koks skurdus kapinių vaizdas! Kapai apaugę žole. Vėjo judinami barška metalinių vainikų lapai. Kapinėse nėra jokio medžio, nė gėlių. Tik sudžiūvusios žolės. Paminklai kuklūs: daugiau kryžiai, bet nemaža ir penkiakampių.

Grįžus iš kapinių, prasidėjo darbas tuose namuose, kuriuose buvo mokomi vaikai. Kun. Juozas klausė išpažinties. Su kiekvienu vaikelium darėme sąžinės peržvalgą, žadinome gailėstį. Kiekvieną palydėdavau iki durų, už kurių buvo klausoma išpažinties. Vaikai įeidavo drebedami, bet grįždavo džiaugsmu spindinčiais veideliais.

Po to – Krikšto apeigos: krikštijosi visas būrelis. Po krikšto buvo aukojamos šv. Mišios. Mergaitės apsilviko baltas suknytes, ses. Valės atvežtas iš Lietuvos. Giedojome jos išmokytas giesmes. Rankose laikomos degančios žvakės buvo papuoštos skurdžiomis to krašto gėlytėmis. Mergaičių kojelės basos, kai kurių net murzinos. Manau, panašus buvo Palestinos vaikučiai,

Gyd. Birutė Žemaitytė (viršutinėje eilėje ketvirta iš kairės) su jaunimu prie Šlavantų bažnyčios. Nuotr. iš KGB archyvo

kuriuos Jėzus glaudė prie savo mylinčios širdies.

Pasibaigus Mišioms šiuose namuose, buvo aukojamos trečios Mišios dar vienoje vietoje. Ten išpažinties priėjo dvi sergančios mergaitės ir jų broliukas. Dvi mamos pareiškė norinčios priimti Krikštą. Kun. Juozas joms kantriai aiškino pagrindines tikėjimo tiesas, paskui krikštijo. Mamos priėjo išpažinties, priėmė Švenčiausiąjį – trys sakramentai iš eilės...

Darbas baigėsi vėlai vakare. Po vakarienės trumpas poilsis ir šeimnininkas apie 5 val. ryto motociklu mus nuvežė į Petro Valą. Ten anksti rytą ėmė rinktis žmonės. Vėl iš eilės – krikštai, išpažintys, šv. Mišios, ligonių lankymas.

Mane paliko pas geruosius senokus, pas kuriuos vėl apsigyveno Švenčiausiasis, o kun. Juozas išvyko į gretimą Kotovo miestelį. Ramiausiai miegu. Ankstų rytmetį girdžiu beldimą į langą. Kun. Juozas, atlėkęs kažkokia pravažiuojančia mašina, ragina:

– Greitai renkis. Mašina laukia gatvėje. Važiuojam. Ten, sako, yra vai-

kų – reikia su jais susipažinti ir pradėti darbą.

Greitai apsirengiau ir, atsisveikinusi geruosius senokus, išvykau. Tame mieste vėl susirinko žmonių, bet jaunų nebuvo nė vieno.

Po pamaldų su teta (irgi Roza) svarstėme, kaip mokyti vaikus. Dar turėjau porą savaitių atostogų ir būčiau galėjusi pasilikti. Bet kadangi prasidėjo mokslo metai, sutarėme, kad geriau atvyksiu per vaikų žiemos atostogas, o šiai kelionei pakaks.

Kun. Juozą žmonės vežė į Smorodino kaimą. Jis grįžo pavargęs tik paryciu.

Iš Kotovo vykome į Volgogradą. Iš Volgogrado mūsų kelionė prasitęsė į Sibirą – į Bogučianus, pas Nijolę Sadūnaite. Čia ji aukėjo gyvenimo auką už Tėvynės laisvę, už jos prisikėlimą.

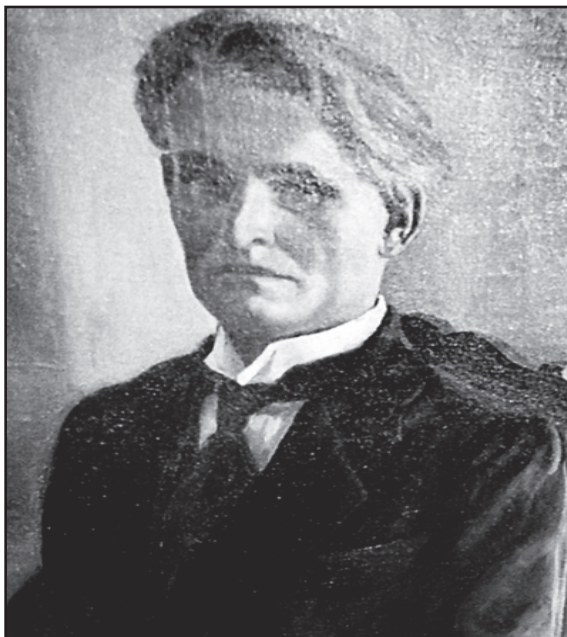
Grįžus į Lietuvą, Aušros Vartuose kun. Juozas aukėjo padėkos Mišias, vienydamas su Kristaus Auka tų vargo žmonių sunkią dalį, kad Viešpats pasigailėtų jų – neturinčių tėvynės, laisvės, bažnyčios ir vadų, vedančių per dykumas į Pažadėtąją Žemę.

2016-ieji – Prezidento Kazio Griniaus metai

Atkelta iš 1 psl.

K. Grinius gimė 1866 m. gruodžio 17 d. Marijampolės apskrityje, Sasnavos valsčiuje, Selemos Būdos kaime. Buvo Steigiamojo, I, II ir III Seimo narys. Rūpinosi sveikatos apsaugos klausimais, gynė tautinių mažumų apsisprendimo laisvę, pilietines teises. Nuo 1920 m. birželio 19 d. iki 1922 m. vasario 2 d. vadovavo VI Ministrų Kabinetui. 1926 m. birželio 7 d. III Seimas išrinko K. Grinių Respublikos Prezidentu. Lietuvos Respublikai vadovavo iki 1926 m. gruodžio 17 d., kai buvo įvykdytas perversmas ir perversmininkai privertė atsisakyti Prezidento pareigų.

K. Grinius mirė 1950 m. birželio 4 d. Čikagoje. 1994 m. palaikai buvo parvežti į Lietuvą ir palaidoti jo gimtinėje.

ELTA

A † A ALDONA MAŽEIKIENĖ PETKEVIČIŪTĖ

Mirė 2015 m. gruodžio 24 d.
Gimė 1923 m. spalio 6 d. Lietuvoje.

Gyveno Chicago, IL, Beverly apylinkėje.

Nuliūdę liko: duktė Marytė Utz su vyru John; sūnus Jonas su žmona Susan; sūnus Petras su žmona Angela, 10 anūkų; 11 proanūkų; brolis Raimondas Petkus su žmona Dolores, svainė Wanda Petkienė; daug dukterėčių ir sūnėnų.

A. a. Aldona buvo žmona a. a. dr. Prano ir sesuo a. a. Zenono.

Aukos bus skiriamos padėti slaugyti vienišus pagyvenusius žmones.

A. a. Aldona bus pašarvota 2016 m. sausio 9 d., šeštadienį, 9 val. ryto Švč. M. Marijos Gimimo bažnyčioje, Marquette Park, kurioje 10 val. ryto bus aukojamos šv. Mišios. Po šv. Mišių velionė bus palaidota Šv. Kazimiero kapinėse.

Kviečiame visus draugus, artimuosius ir pažįstamus dalyvauti laidotuvėse.

Nuliūdusi šeima

Laidot. direkt. Donald M. Petkus, tel. 800-994-7600 arba
www.petkusfuneralhomes.com

A † A ZINAIDA LOMSARGYTĖ ČIŽIKIENĖ

mirė 2015 m. gruodžio 29 d., sulaukusi 97 metų.

Gimė 1918 m. gruodžio 16 d. a. a. Tadeušo ir a. a. Marijonos Lomsargių šeimoje Varniškių kaime, Švėkšnoje, Lietuvoje.

A. a. Zinaida buvo a. a. Stasio žmona, su kuriuo išgyveno 65 metus Čikagoje, Brighton Parko rajone.

Velionė buvo jauniausia iš penkių vaikų. Caro laikais, jos tėvas pervedinėjo per Rytprūsių sieną knygnešius ir pats padėjo gabenti nelegaliąją literatūrą, kol 1904 metais įkliuvo žandarams.

A. a. Zinaidos brolis a. a. Tadas buvo pirmasis lietuvių meninės knygrištytės profesionalas – žuvo IX forte Kaune 1942 metais.

A. a. Zinaida turėjo stiprų ir gražų balsą. Jaunystėje giedojo solo Šv. Apaštalo Jokūbo bažnyčioje Švėkšnoje ir priklausė choro ansambliui „Dainava“ Hanau tremtinių stovykloje. Mėgo auginti rožes ir kurti aprangą.

Liūdesyje liko: sūnus dr. Osvaldas su žmona Nancy, dukra Deivė Butvilienė su vyru Jonu ir šeimomis bei kiti giminės Amerikoje ir Lietuvoje.

Velionė buvo pašarvota 2016 m. sausio 4 d. Pal. Jurgio Matulaičio misijoje, kurioje 10 val. ryto buvo aukojamos šv. Mišios.

Po šv. Mišių a. a. Zinaida buvo palaidota Šv. Kazimiero kapinėse. Dėkojame visiems, kurie dalyvavo laidotuvėse.

Nuliūdusi šeima

Remkime Draugo fondą
www.draugofondas.org

<http://draugokalendorius.org>

PAS MUS IR APLINK MUS

Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo bažnyčioje (2745 W. 44th St., Chicago, IL 60632) sausio 10 d., sekmadienį, 10 val. r. šv. Mišiose švęsime Kristaus Krikšto šventę. Sausio 17 d., antrąjį eilinį metų sekmadienį, prisiminsime 14 narsuolių, kurie, gindami Lietuvos laisvę, 1991 m. sausio 13 d. žuvo po sovietų tankais. Eucharistijos šventimą atnašaus kun. Gediminas Keršys. Iškilnėse dalyvaus Generolo Teodoro Daukanto jūrų šauliai, parapijos choras, vadovaujamas Algimanto Barnišio, lektorių ir kantorijų grupė, vadovaujama Joanos Drūtytės, bei Amerikos lietuvių Romos katalikų moterų sąjungos 20-toji kuopa. Maloniai kviečiame visus dalyvauti.

Algimanto Barnišio archyvo nuotr.

Vasario 19 d., penktadienį, Lemonto tuntų skautai ir skautės kviečiami į talką – Pasaulio lietuvių centro (PLC) virtuvėje bus gaminami koldūnai Kaziuko mugei. Tradicinė Kaziuko mugė vyks kovo 6 d., sekmadienį, PLC Lemonte. Mišios – 9 val. r., atidarymas – 10:15 val.

Vienintelis NBA teisėjaujantis lietuvis G. Petraitis tapo JAV piliečiu

Išėivių iš Lietuvos sūnus Gediminas Petraitis, kuris šiuo metu yra vienintelis NBA teisėjaujantis lietuvis, tapo Jungtinių Amerikos Valstijų piliečiu.

G. Petraitis ilgą laiką atidėjo pilietybės klausimą, tačiau nusprendė, kad JAV pilietybė jam pravers labiau. JAV pasas jam buvo įteiktas gruodžio 29 d.

1989 metais Kaune gimęs G. Petraitis su tėvais į JAV persikėlė 1994 metais, jo tėvai buvo medikai. Jis 2011 m. baigė University of Maryland ir pradėjo karjerą finansų ir apskaitos srityje, dirbo bendrovėje „PricewaterhouseCoopers“.

Vis dėlto aistra krepšiniui gana greitai nugalėjo kitus norus. Krepšinio teisėju buvo ir G. Petraičio tėvas Vidmantas, kuris sūnų dar mokykloje paskatino išbandyti teisėjo darbą, kad šis galėtų papildomai užsidirbti.

Šiuo metu New Yorke gyvenantis G. Petraitis greitai kilo karjeros laiptais, 2013 metais jau teisėjavo NBA plėtojimosi lygoje, o 2014-aisiais debiutavo ir pačioje NBA.

2014 metų spalį legendinėje „Madison Square Garden“ New Yorke jis pirmą kartą teisėjavo NBA rungt-

G. Petraitis – vienintelis NBA teisėjaujantis lietuvis.

nėse tarp „New York Knicks“ ir „Washington Wizards“ klubų.

2014–2015 m. sezone jis teisėjavo 11-oje NBA rungtynių, o šį sezoną – jau 16-oje.

www.krepsinis.net

Skelbiamas pilietiškos ir patriotiškos metų knygos konkursas

Krašto apsaugos ministerija ir Lietuvos leidėjų asociacija skelbia kasmetinį, šeštąjį knygų konkursą Patriotų premijoms laimėti, kuriame bus vertinamos knygos, išleistos per 2015 metus. Trijų knygų autoriai Patriotų premijų laureatais bus paskelbti ir apdovanoti tarptautinėje Vilniaus knygų mugėje 2016 m. vasario 25 dieną.

Patriotų premijomis siekiama skatinti Lietuvos ir užsienio autorius rašyti pilietiško ir patriotizmo tematika, per knygą skiepyti meilę ir ištikimybę savo šaliai.

Konkursui kviečiama pateikti grožinės, memuarinio pobūdžio, edukacinės, mokslo populiarinimo srities knygas, išleistas per 2015 metus Lietuvoje ir kitose šalyse.

Paraiškas dalyvauti konkurse priima Lietuvos leidėjų asociacija iki 2016 m. sausio 15 dieną. Paraiškos siunčiamos el. pašto adresu mantas@lla.lt, o teikiamos knygos 2 egzemplioriai siunčiami adresu Vokiečių g. 18A-7, Vilnius. Konkursas ir nuostatai skelbiami Krašto apsaugos ministerijos ir Lietuvos leidėjų asociacijos el. svetainėse www.kam.lt ir www.lla.lt.

Konkursui pateiktas knygas atrenka ir vertina Konkurso ekspertų komisija, kurią sudaro penki Lietuvos leidėjų asociacijos deleguoti literatai ir du Krašto apsaugos ministerijos atstovai.

Komisija galės skirti tris Patriotų premijas, vieną iš jų – už knygą vaikams. Komisija turi laisvę savaip įvardinti nominacijas arba neskirti premijų, jei nebūtų už ką. Piniginių premijų steigėja – Krašto apsaugos ministerija.

LR Krašto apsaugos ministerijos info

Vidma Wait PARODA

Švč. M. Marijos Gimimo parapijos salėje
6812 S. Washtenaw Ave., Chicago, IL 60629, tel. 773-776-4600

VEIKS IKI 2016 M. SAUSIO 10 D.

Susitikimas su menininku vyks sausio 10 d., sekmadienį,
po 11 val. r. šv. Mišių.

Prisiminsime 1991 m. sausio 13 d. įvykius Vilniuje.
12:30 val. p. p. koncertuos Aldegunda.

Kaunietis Vidmantas Vaitkevičius (Vidma Wait) jau 10 metų gyvena Londone. Į Čikagą atvyko antrą kartą. Parodoje – menininko tapybos darbai su Lietuvos bei Čikagos vaizdais, o taip pat kūriniai, skirti Sausio 13-osios minėjimui. Menininkas siūlo tapybos pamokas ant šilko.

Susisiekti su Vidma Wait galite tel. 312-721-2385

arba el. paštu: vidmawait@gmail.com

Facebook: Vidma Wait – Youtube: Painting London Vidma Wait
E-shop.: vidmawait.lt